



# Koledar za februar 1919.

Namen molitve apostolstva določen od sv. Očeta:

**Duše vojakov.**

Dnevi		Godovi	Posebni nameni molitve za vsak dan so vsi važni dogodki, potrebe in stiske, ki bi se pripetile.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
				(ljubl.) skoč.	lavanj. skoč.
1	Sobota	Ignacij š. m.	Kat. misijoni na vzhodu	Ljublj. Franč.	Š. sestre v C.
2	Nedelja	Svečnica	Cerkveno ujedinjenje po Mariji	Vrabče	Petrovče
3	Poned.	Blaž š.	Odvrnitev vratnih in kužnih bol.	Trboje	} Zalec
4	Torek	Andr. Korz.	Kršč. usmiljenje s trpečimi	Begunje p. l.	
5	Sreda	Agata	Dekleta v nevarnosti	Koroška Bela	Gotovlje
6	Četrtek	Doroteja	Obupani in maloverni	Sela p. š.	} Teharje
7	Petek	Romuald	Razširjenje pob. k presv. Srcu	Reka Koč.	
8	Sobota	Jan. Mat.	Duhovniki in redovniki	Hotedršica	} Griže
9	Nedelja	Ciril Alks. šk.	Katoliški tisk	Mirna	
10	Poned.	Skolastika	Ženski redovni poklici	Licentent. Lj.	} Galicija
11	Torek	Lurška M. B.	Izpreobrnjenje velikih grešnikov	Trstenik	
12	Sreda	Evlalija m.	Karitativna društva in posli	Žabnica	} Polzela
13	Četrtek	Katar. od R.	Bogoljubovi čitatelji	Hotič	
14	Petek	Valentin m.	Blagoslov pri živini in na polju	Radovica	} Kozje
15	Sobota	Favstin	Nevarnost civil. zak. in razporoke	Bela Cerkev	
16	Nedelja	Julijana d.	Izkoreninjenje javne nenravnosti	Zalilog	} Sv. Peter pod gorami
17	Poned.	Donat	Visoko čislanje kršč. devišstva	Zavrač	
18	Torek	Simeon	Pravični in trajni mednarodni mir	Sp. Idrija	} Podsreda
19	Sreda	Julijan s.	Katol. izobraženstvo	Duplje	
20	Četrtek	Elevterij š.	Jugoslovanski škofje	Leše	} Podčetrtek
21	Petek	Maksimiljan	Plodovitost ljudskih misijonov	Banjaloka	
22	Sobota	Štef. sv. P. v Ant.	Svoboda sv. stolice	St. Vid p. B.	} St. Vid p. Pl.
23	Nedelja	Peter Dam. š.	Pogum v boju za verske temelje	Kolovrat	
24	Poned.	Matiya sp.	Katoliška zavest pri volitvah	Vavtavas	} Olimlje
25	Torek	Viktorin m.	Zavodi in semenišča	Trnovo rod.	
26	Sreda	Nestor š.	Težko bolni in umirajoči	Slap	
27	Četrtek	Baldomir š.	Sv. Cerkev na Češkem	Razdrto	} Pilštanj
28	Petek	Rajmund sp.	Vsi v februarju umrli	Preloka	

## Odpustki

za mesec februar 1919.

1. Sobota, prva v mescu. **Zv. Andrej.** Popolni odpustek: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, njej storjena, in molijo po namenu sv. očeta; b) vsem, v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

2. Nedelja, prva v mescu. **Svečnica.** Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki so opravljali devetdnevnično na današnji praznik; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 6. dan; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske bratovščine danes ali v osmini v katerikoli cerkvi; e) udom škapulirske bratovščine karmelske matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) onim, ki nosijo beli škapulir, v

bratovski ali farni cerkvi, če molijo za osvobojenje suznjev; h) udom Marijine družbe; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom bratovščine sv. Družine; k) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; l) udom bratovščine za duše v vicah danes ali v osmini; m) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta; n) tretjerednikom; istim vesoljna odveza. Dalje: Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

3. Ponedeljek. **Zv. Odorik.** Popolni odpustek vsem v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom kakor 1. dan.

4. Torek. **Sv. Andrej Korzin.** Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje.



Izhaja vsak mesec.

-o-

Stane letno 5 kron.

## Zidajmo — na razvalinah!

Vojska je zapustila grozne razvaline ne samo na površju zemlje, na Goriškem in drugod, marveč tudi v — globini duš. Ena žalostnih posledic vojske je — npravna propast ljudstva. Sicer pravijo, da je bilo vedno tako, Tisti, ki zgodovino poznajo, trdè, da še nobena vojska ni ljudi poboljšala, marveč vsaka poslabšala; celo križarske vojske, ki so se bile iz verskih nagibov. To je en vzrok več, zakaj moramo biti načelni nasprotniki vojske. In tako je tudi zdaj. Ljudje pijejo, plešejo, kolnejo, kradejo, odirajo, zabavljajo in tudi napadajo. Posebno hude reči se slišijo iz nekaterih krajev na Dolenjskem. Kjer je več pijače; je tudi večja razbrzdanost. V prvi vrsti gre, kakor že po navadi, zoper duhovne. Očitajo jim, da so bili za vojsko, za vojno posojilo in ne vem kaj še vse. Tudi taki, ki so za Jugoslavijo seveda. Ljudje imajo res kratek spomin. Komaj smo dobili Jugoslavijo, že so ljudje pozabili, kdo ima največ zaslug zanjo: dva duhovnika in en škof. Komaj je potihnilo vzklikanje: Živio Krek! Živio Korošec! — že kličejo: Proč z duhovni! Skoro v eni sapi vpijejo oboje. — No, nič novega! Tako je bilo od nekdanj. Tudi v Jeruzalemu so nekdanj nad enim in istim možem klicali v teku enega tedna: Hozana! in: Križaj ga!

Ko bi delali duhovni zaradi hvaležnosti ljudstva, bi morali seveda vse pustiti

razen tega, kar je stroga dolžnost. Toda delati ne smemo zaradi ljudi, marveč zaradi Boga in dobre stvari same. Kar se tiče »Bogoljuba, ki ga menda smemo imenovati vseh katoliških listov najbolj katoliškega in najbolj duhovskega, se lahko spominjate, da je bil vedno najodločnejši sovražnik vojske, ni zinil v vseh štirih letih nikdar besedice v prilog vojski ali za vojno posojilo; pač pa je zapisal marsikatero krepko zoper vojsko in zoper tiste velike hudodelce, ki so jo zakrivali, — kolikor mu niso ust zaprli; saj ste videli, da je bil večkrat »pobeljen«, enkrat celo obstrižen.

Morda komu to ni bilo všeč, češ, kaj da vendar »Bogoljub«, ki bi moral biti lepo pobožen in ponižen, kaj takega piše, da ga mora postavna oblast pristrigati. A niti pobožnost niti ponižnost ne obstoji v tem, da bi človek moral molčati h krivicam in hudodelstvom, ki se godè, — posebno če se gre za umor milijonov. Zdaj, ko Avstrije ni več, se svetu šele odkriva vsa brezdanja hudobija in hinavščina tistih, ki so trdili pred celim svetom, da se borè »za pravično stvar«. Ali ste kaj slišali, kako so rajnega Franca Ferdinanda spravili s sveta!? Saj ne rečemo, da ni bilo v Avstriji nič dobrega; in če bi bil Franc Ferdinand živel, bi bil red napravil; zato so se ga pa hoteli znebiti! Gotovo pa je danes to, da

sta Nemčija in Avstrija hoteli vojsko imeti, traven se pa vedno sklicevali na svojo »pravično stvar«.

Zakaj to pripovedujemo? Zato da se, kadar boste slišali zabavljati proti duhovnom, lahko sklicujete, kako je pisal o vojski »Bogoljub«, najbolj katoliški in najbolj duhovski list. Spomnite pa ljudi tudi, koliko so duhovni med vojsko ljudem pomagali, koliko prošenj napisali za podpore, za dopuste, kolikerim pomagali v teh trdih časih do živil — kar so ljudje seveda že vse pozabili! Pomisliti je treba tudi, koliko so duhovni lajšali težave vojske ravno s tem, da so doma ostali. Kaj bi bilo, če bi bili še duhovni odšli v vojsko! Ljudje bi ne bili imeli verske tolažbe. Če že zvonov težko pogrešate, koliko bolj bi bili še duhovnov! Pa na to se malo misli.

Ako zdaj vidite in slišite, kakšni so ljudje, ne smete misliti, da je tega morda kriva Jugoslavija. To vam je »Bogoljub« tudi že povedal, da bi bilo nespametno pričakovati, da bodo zdaj, ko imamo Jugoslavijo, na svetu nebesa. Tega ne bo seveda nikoli. Svet ostane vedno na slabo stran nagnjen, stranke in nemiri in prepiri in nezadovoljnost bo na svetu, dokler bodo ljudje na njem. Nebes moramo iskati drugod.

Ako niste zadovoljni z vsem, kar se godi, vedite, da ni samo pri nas tako, ampak da je drugod enako ali še mnogo slabše. Povsod vré. V Berlinu se Nemci med seboj po ulicah streljajo, na Dunaju in v Gradcu vlada velikansko pomanjkanje. In angelci tudi drugod vrnivši se vojaki niso. Cela Evropa je duhovna razvalina. — Seveda na s boli to, kar pri nas vidimo. Mi žalujemo nad našimi razvalinami. In mi smo poklicani naše ljudi k pameti in redu spraviti.

Zdi se pa, da se je zadnji čas lotila katoliških krogov nekaka — kakor pravimo latinsko: resignacija, kar se da po slovensko težko nakratko izraziti. Mislijo si menda, kakor da se ne da proti tej razuzdanosti in podivjanosti nič napraviti. Samo en zglede! Dali smo ponatisniti iz »Bogo-

ljuba« »Pismo vrnivšim se vojakom« v 20.000 izvodih, meneč, da lepa beseda lepo mesto najde, da bo ta lepa beseda morebiti dobro vplivala na marsikaterega bivšega vojaka, ki ga je vojska iz reda spravila. Ponatisk nas stane celih 2680 K. Če bi mogli s tem kaj dobrega storiti, vredno jih je žrtvovati! Ali pa mislite, da se pridno kupujejo ta pisma? Kakega posameznega še kdo kupi; le par kartic je došlo, ki si želijo večje število pisem...

Kako potrebno bi bilo zdajle storiti kaj odločnega zoper to brezumno in divje popivanje! Družba treznosti ali Sveta vojska naj bi se poživila, kjer je zaspala, in vpeljala, kjer je še ni bilo! Toda od nikoder nobenega glasu, da bi kaj takega nameravali storiti! »Bogoljub« in »Zlata doba« vam pridigata že leta in leta, kako potrebno, kako katoliško, kako apostolsko je to delo, kako dalekosežnega pomena za gospodarstvo in za versko življenje našega ljudstva bi to bilo. Toda vi se na vse to ne zganete — niti enega treznostnega odseka v Marijini družbi marsikje ne morete, bolje rečeno: nečete skupaj spraviti.

»Tabor Svete vojske«, ki bo v nedeljo 19. januarja v Ljubljani (to-le je pisano 15. januarja), hoče biti zopet glasec klic celi Sloveniji: **Kvišku! Na boj zoper moralno propast našega ljudstva!** Ta klic bi imal iti s tabora po celi Sloveniji. Kakor če se kamen vrže v vodo, se nastali valovi širijo v kolobarjih vedno širje, širje, tako bi se moralo to gibanje iz središča Slovenije širiti in pljuscati do zadnjih mej slovenske zemlje, kolikor ni zasedena. Vsi ne morete priti v Ljubljano, a vsi bi se morali za to zanimati, kar se ta dan v Ljubljani godi, in kar se tukaj v velikem snuje, v vsaki fari v podrobno izpeljati! Proti trem glavnim napakam našega ljudstva je naperjena naša sveta vojska: pijančevanju, neneravnosti in sirovosti (preklinjevanju). In ta sveta vojska mora imeti v vsaki župniji

svoje bojevnike, svojo posadko!

Ne obupujmo in ne mirujmo! »Bog je ustvaril narode ozdravljive,« pravi sveto pismo. Le zdraviti jih moramo! Z grehom ne smemo nikoli skleniti premirja! Dokler gibljemo, dokler migamo, bijmo neutrudljiv boj zoper greh, zoper strast! Nikoli pa še ni bil tak čas, kakor je zdaj, ki nam na ves glas kliče: Kvišku! Zganimo

se, vzdignimo se, združimo se, organizirajmo se za sveti boj, za prepород versko-nravnega življenja!

Razvaline je zapustila vojska v dušah. Razvaline vsepovsodi. A razvalin ne smemo pustiti tako ležati. Zidajmo na teh razvalinah, da se dvigne na njih nova stavba, novo življenje!

Še enkrat: Vse v Kristusu prenoviti!

## „Bog med nami“.

**Premišljevanja in obiskovanja v presvetem Zakramentu skritega Boga.**

Ta knjižica je izšla ravnokar v drugi izdaji. Obsega 556 strani. Cena 6 kron. Dobiva se v »Katoliški bukvarni« v Ljubljani. Vnanja oblika pri teh vojnih razmerah ni taka, kakor bi se je želeli. A vsebina je v resnici dragocena. Tu so zbrana najlepša premišljevanja o Najsvetejšem, kar jih je bilo mogoče dobiti. Po teh se knjiga sama priporoča. Vsak, kdor želi moliti Boga, v presvetem Telesu skritega, v duhu in v resnici, naj bi si jo oskrbel. Mimo prve izdaje je druga pomnožena s takozvanimi »Solnčnimi utrinki«. Mesto dolgega priporočila bodi tukaj ponatisnjeno še eno teh premišljevanj, da vidite, kako so res lepa in marsikateri duši potrebna.

**Pomirjenje po sv. obhajilu.**

**Jezus govori:**

Prejel si me. Rad bi mi mnogokaj povedal, ali tvoj duh je raztresen. Tvoje srce je suho, in ti si nemiren, kakor da si se slabo obhajal.

A reci mi, zmedena duša, ali si storila vse, da ostaneš zbrana? Ali si poskušala obuditi v srcu kak občutek ljubezni zame? Da? Pa zakaj se potem vznemirjaš? Kaj ne veš, da sem jaz tisti, ki duše pripravlja, prej nego jih obišče? A večkrat mi je dražja tiha pa goreča želja, nego cela reka besedi ali čutnih izlivov. Glej, ti si

že nekaj časa prizadevaš, zbrano moliti in užgati v svojem srcu kakšno iskro ljubezni. To je tisto razpoloženje, ki si ga želim; to mi trga iz rok milost.

Torej umiri se! Kar se tebe tiče, je bilo sv. obhajilo dobro.

\* \* \*

Pomisli, da bolj potrebuješ ponižnosti nego zbranosti, in da je sveto obhajilo, kateremu manjka ponižnosti, brezplodno. In če te ponižam, da se kakor s prstom dotakneš svoje ničnosti, prepuščam raztresenosti in duhovni suhoti, potem se ne boš imel za boljšega od drugih, ne se hvalil s svojim napredkom v čednostih in se ne zanašal na svojo moč in na svoje srce. Nekdaj si mislil, da moreš obuditi občudovanje onih, ki so okoli tebe, zdaj pa vidiš, da jim vzbujáš le pomilovanje... Ako si trdno prepričan, da nisi res za nič, da si nesposoben za molitev, nesposoben za ljubezen, skratka, ako se smatraš za zadnjega mojega služabnika, tedaj bodi miren! Rajši te vidim zdihovati pri svojih nogah, nego da te čujem peti z žarom serafina.

Kaj ti ni prav, da imaš priložnost, pokoriti se za toliko grehov oholosti z duhovno suhoto, ki jo občutiš pri obhajilu? Kazal si se tako napuhnjenega pred svojimi vrstniki! Sedaj, ko si tukaj pri meni, ko si združen z menoj, vidiš, kaj se ti je zgodilo...

\* \* \*

Tvoje srce je suho, niti za trenotek ne občutiš tolažbe. Sv. obhajilo te muči, hotel si je celo opustiti. Ali si pomislil, da si te skušnjave sam kriv? Zakaj hočeš zadovoljiti svojim željam?

Ali se spominjaš, kolikokrat te je zastonj vabila moja milost? Zakaj si tako izročil svoje srce stvarjem? Vse te je na svetu mikalo razen mene... postal sem ti nepoznan, ali vsaj ravnodušen. En prijazen pogled, ena lepa beseda, ena ljubezniva usluga od ljudi je zadostovala, da zasužnji tvojo pazljivost. S pomočjo domišljije si pomnoževal prejete vtiske in prepuščal si se občutnosti, ki ti je slabila duha, in svete radosti Evharistije so ti postale prazne in puste. Ni treba, da tožiš nad svojo sedanjo suhoto; nasprotno, hvaležen mi moraš biti, ker sem ti odprl oči s tem, da sem ti skratil svoje milosti. Zaslužil si še mnogo večjo kazem.

Ali sploh ne veš, da obhajilo ni ustanovljeno zato, da ti vliva v dušo tvojo tolažbo, marveč zato, da te posveti?... Ali ne veš, da se človek posvečuje s trpljenjem, ne pa z duhovnimi radostmi?

Ti zavidaš neke duše, katere uživajo pri svojih obhajilih nebeške radosti; pa ne pomisliš, da mi te duše donašajo čisto srce in dušo olepšano z dolgoletno skesanostjo in pokoro. Kje je tvoja krstna nedolžnost? Kje je popolno kesanje za tvoje grehe? Ali ni torej prav, da, četudi rad dohajam v tvoje srce, ti vendar pošljem kako bol, da te očisti?

Pa če si tudi celo svoje preteklo življenje iskal vedno samo mene, držala te bo ta suhota zopet bolj čvrsto pri meni, četudi bi ne bila pokora za tvoje grehe. Ti ne razumeš še skrivnosti moje ljubezni. Čuj me: Ko si odberem kako dušo, jo vodim, kakor one tri apostole, v največjo samoto na Oljski gori, in tam jo storim deležno svoje muke. Ali razumeš zdaj tajno zapuščeno, katere te muči?... To je

moja ljubezen, katere te predpostavlja drugim dušam... In ti bi zavoljo katerekoli slasti zapustil Jezusa, ki trpi in umira? Ali obstoji torej tvoja ljubezen do mene samo v tem, da iščeš moje tolažbe? Spomni se, da se ljubezen skuša včasih trpljenja, in da je eden od teh trenotkov nastopil zdaj zate.

Ti veš, koliko jaz trpim v svojem Zakramentu ljubezni. Če mi tudi neke izvoljene duše sladijo moje evharistično življenje, koliko je drugih, ki mi je samo grenijo! Tukaj v tabernaklju nahajam dostikrat novo Kalvarijo... Ali je tedaj odveč, ako želim od tebe, da ostaneš z menoj v temi, da se nekoliko nasloniš na drevo mojega križa, in da v svojem srcu občutiš kak moj trn?... O, veruj mi, rečem ti, da so mi včasih taka suha in breztolačbena obhajila zelo všeč, ker segajo bolj v moje muke. — In slednjič: reci mi, kdo od naju dveh potrebuje več tolažbe?...

Torej ali si miren? Ali si vdan? Ali nisem še zadosti povedal? Ohrabri se! Sedaj sem v tvojem srcu, in nočem več oditi iz njega; ostati hočem vedno s teboj. Morebiti da boš v dolgem času suhote zaloval, ali jaz bom pri tebi in štel bom vse tvoje solze. Zdihoval boš, in jaz bom prejemal tvoje zdihljaje kakor žalostinke ljubezni. Zdelo se ti bo, da ti hoče srce počiti, jaz pa bom tebi množil življenje svoje milosti. Dvomil boš o svojih obhajilih, jaz pa te bom navduševal in prepričeval, da si na pravem potu.

In jutri?... Jutri pridi zopet k moji evharistični mizi. Ne samo, da te vabim, nego to ti prav nalagam. Pripravi se samo čim bolje moreš, in potem se nič ne boj! Vsa raztresenost, vsa suhota, vkolikor ni svojevoljna, mi ne bo branila priti v tvoje srce in te ljubiti, blagoslavljeni te, obogatiti te z mojimi darovi in sladko pri tebi bivati.

Ali si zadovoljen? Pojdi torej zdaj po svojem opraviilu, in spomni se, da te željno pričakujem na svojem Srcu...

## Moj Jezus.

Zakaj je Jezus pesem mojih pesmi,  
zakaj je mojih strun najslajši zvok?  
Zakaj je on edini moja misel,  
ko dvigne mladi dan se pod obok?

Zakaj on solnce moje je poldansko,  
zakaj on zvezda mojih je noči?  
Zakaj vanj zlivajo se moji upi,  
ljubezen moja samo zanj gori?

Bilâ sem sreče s polno dušo žejna,  
zaman iskala sem je pri stvareh;  
pri Jezusu, ob jaslicah je bila,  
na ustnicah njegovih in v očeh.

Ljubezni sem iskala nesebične,  
ljubezni čiste kakor solnčen dan,  
na trdem križu bila je pripeta,  
ljubila je iz sto globokih ran.

Srce je po nebesih zahotelo,  
en sam utrinek rajski, en smehljaj!  
Iskaje sem prišla pred tabernakelj,  
tam našla sem nebes najgloblji raj.

Ob jaslicah, pod križem, pred oltarjem  
umirilo se morje je željâ,  
zato je Jezus v vsaki moji struni  
visoka pesem mojega srca.

M. Elizabeta.

## Kako naj se dobrodelnost organizira po deželi.

Dobrodelnost se je med vojsko med nami malo oživila, a še premalo. Ne samo v središču domovine, v Ljubljani, se mora dobrodelnost gojiti, ampak povsod naj vzcvete.

V vsaki župniji naj se osnuje krajevna dobrodelna organizacija. Nje namen je 1. v pregledu imeti in po možnosti podpirati vse pomoči potrebne domače župnije: invalide, sirote, vdove, ubožce, pohabljenca, bolnike; 2. pripomoči in prispevati k skupni dobrodelni akciji v celi deželi, oziroma v celi domovini.

V ta namen naj se osnuje dobrodelno društvo po društvenih pravilih, kakor jih vlada predpisuje. Kjer pa nimajo radi posebnega novega društva v ta namen, zadostuje tudi, da se osnuje samo dobrodelni odbor. Ta dobrodelni odbor naj se prijavi društvu »Dobrodelnost« v Ljubljani in naj postane njen član.

V dobrodelnem odboru naj bo predvsem duhovnik, ki bo navadno moral stvar tudi voditi. — Dalje pa naj se privzamejo njega: a) nekaj deklet Marijine družbe. Vsaka Marijina družba naj ima dobrodelni odsek. Ta dobrodelni odsek naj ima po eno ali več zastopnic v dobrodelnem odboru. Ako pa ni mogoče

dobiti v dobrodelni odbor nikakih drugih oseb, more že sam dobrodelni odsek Marijine družbe tvoriti župni dobrodelni odbor. — Vendar pa je bolje in naj se na vsak način na to dela, da se pritegnejo dobrodelnemu odboru še druge, če le mogoče, kake ugledne osebe v župniji, zato da bo vpliv dobrodelnega odbora večji, njegov delokrog širji in njegovi uspehi večji. Privzamejo naj se poleg deklet tudi žene, katerim dobrodelnost tako dobro pristojî. In sicer če je v župniji tretji red, naj ima tudi ta svoj dobrodelni odsek, ki naj se pa ne omejuje na pomoč tretjerednikom samim, ampak vsem potrebnim; in ta odsek naj zopet ima par zastopnic v župnem dobrodelnem odboru. Kjer tretjega reda ni, naj se povabijo v dobrodelni odbor kake druge dobre, če mogoče bolj premožne žene. Razen teh naj se pa posebej povabi v odbor kak ugleden mož, najbolje tudi župan, ki ima že itak glavno skrb za ubožce v občini. Kajti najbolje je, da dela dobrodelni odbor dogovorno z županstvom. Če je v župniji tudi kak pripraven, moder in skrben mladenič, se lahko povabi tudi ta.

Dobrodelni odbor naj ima posvetovanje vsak mesec določeni dan in uro, po po-

trebi tudi večkrat. Poleg predsednika se lahko izvoli po potrebi še podpredsednik, ki v slučaju, kadar je predsednik zadržan, vodi seje; dalje blagajnik, ki hrani in upravlja dobrodelno imetje, in tajnik, ki vodi pisarije.

Odbor naj sestavi imenik vseh v župniji pomoči potrebnih: invalidov, sirot, ubožcev, beračev, bolnikov itd. Podpira naj jih po možnosti sam; a ne s tem, da jim deli denar, ki ga nekateri ne znajo prav obračati, ampak bolj s tem, da jim daje dobre svete in navodila, preskrbuje službe in delo, sirote oddaja v skrbstvo dobrim ljudem, ali — če jih drugače ni mogoče oskrbeti — v kak zavod. Pri tem se poslužuje posredovanja »Dobrodelne pisarne« v Ljubljani. V ta namen naj udje ubožce tudi na domu obiskujejo, da se prepričajo o njih razmerah, njih potrebah in tudi njih življenju. Odbor naj skrbi za to, da z materijalno podporo vred ubožce tudi moralno dviga, jih navaja na lepo krščansko življenje, bori pa se zoper vzroke bede: lenobo, zapravljivost, pijančevanje, slabo vzgojo otrok, zanemarjanje službe božje itd. — Posebe naj odbor še pazi na b e r a č e in naj skuša beraštvo popolnoma odpraviti; kajti z beraštvom je navadno

združena moralna propalost in zanemarjanje krščanskih dolžnosti. Zlasti naj pa odborniki obiskujejo ali skrbje, da bodo drugi zadostno obiskovali bolnike in posebno še ubožne bolnike, ki so večkrat silno zapuščeni in samim sebi prepuščeni. Preskrbe naj jim ne samo telesne pomoči marveč tudi duševne, kolikor je že duhovnik ne preskrbi. Naj jih tolažijo z verskimi motivi, opominjajo k potrpežljivosti, jim kaj naprej berejo ali molijo, pomagajo vzbujati pobožne občutke in sploh pomagajo, da bolniki čas boleznii dobro obrnejo sebi v dušni prid in se kolikor mogoče najbolje na smrt pripravijo.

Dohodke za svoje dobrodelne namene naj si odbor preskrbi z darovi, ki naj jih skuša dobiti na razne načine s tem, da nalašč v ta namen pobira pri dobrih ljudeh, ali napravi kako prireditve, ali se tudi v cerkvi v ta namen pobira (kruh sv. Antona) ali pa udje, zlasti če so bolj premožni, tudi sami kaj več darujejo. Želi in priporoča se, da polovico nabrane vsote porabijo za domače reveže, polovico pa odpošljejo »Dobrodelni pisarni« v Ljubljani, da ta dalje odda društvom in zavodom, ki služijo v pomoč sirotam in sploh pomoči potrebnim.

## Skrupuloznost.

Odkod izvira skrupuloznost? Kaj je njen vzrok?

Vzroki se navajajo sledeči:

Telesno razpoloženje ali neka telesna slabost, ki vpliva tudi na duševno življenje.

Pripuščenje božje. Bog lahko — kakor druge na kak drug način — tako nekatere na ta način poskuša, koliko so mu zvesti in kako se znajo vesti v težavah.

Delo hudobnega duha. Kakor vemo iz Jobove zgodbe, Bog morda prepusti kako dušo oblasti satanovi, da jo poskusi, in če preskušnjo dobro prestane, tem bolj nagradi (poplača).

Pravijo, da utegne biti skrupuloznost

tudi posledica grešnega življenja. To gotovo ni nemogoče. Seveda bi bila pa predrzna in največkrat krivična sodba, ko<sup>ga</sup> zaradi skrupuloznosti grešnega življenja dolžiti.

Eno je gotovo: da ima namreč ta duševna bolezen v s e l e j svoj sedež v neki telesni slabosti; to je v slabotnem živčevju. Živci — drobne nitke, ki se razpletajo in razprostirajo iz možganov doli po celem telesu in imajo važno vlogo pri vsem duševnem življenju človekovem (prenašajo pošto od vnanjega sveta do možganov) — ti živci niso popolnoma normalni, čvrsti in zdravi. In ta slabotnost živčevja izvira vedno, bolj ali manj, o d r o j s t v a. Živci,



kateri so že od rojstva slabi, so mnogo bolj občutljivi in podvrženi raznim škodljivim vplivom, kakor pri živčno trdnih ljudeh. So ljudje, ki imajo živce močne kakor dreta ali drat, in kateri se ne zmenijo ve-

In tako je tudi v duševnem življenju: Nekateri so mirni, hladni, trezne sodbe; drugi vidijo same strahove, same smrtne grehe. Reči, ki jih zdrav človek niti za mal greh nima, ima morda skrupulant za smrti-



Jezus žaluje nad grehi sveta.

liko, če jim tudi kdo tik za hrbtom ali pa tik pred nosom s kanonom strelja. Živčno slabotni človek pa se zgane že, če zagleda le miško ali zasliši komarja, ki brenči mimo ušes.

ni greh. — Pa ne le to. Ampak, kakor že zadnjič rečeno, imajo živčno slabi ljudje tudi več skušnjav kakor zdravi. Kajti ker so živci takega človeka silno občutljivi, zato napravlja nanje vse mnogo večji

vtisk, so torej bolj razburljivi, razdražljivi, podvrženi sploh vsake vrste občutkom, zlasti tudi nečistim. Stvari, ki so drugim nedolžne, neškodljive, napravljajo skrupulantu močne skušnjave.

Tako imajo skrupulanti dvojen velik križ. Prvič mnogo več skušnjav, drugič imajo skušnjave za velik greh. In tako živé v vedni skrbi in strahu, da so grešili, smrtno grešili, da so v božji nemilosti, da delajo nevredne spovedi, da niso vredni sv. obhajila itd.

Skrupuloznost je torej križ, velik križ. Kakor pa je treba vse druge križe nositi voljno in vdano, tako naj tudi ta križ — kolikor se ga znebiti ne morejo — sprejmejo voljno iz božjih rok. Skrupulanti so neke vrste mučenci, in če to mu-

čeništvo vdano prenašajo, jim bo doneslo lepo krono in palmo v nebesih, kakor vsak drug voljno prenašan križ. Obenem pa je njih dolžnost, skušati skrupelnov se znebiti, kar najbolj mogoče.

V ta namen mora skrupulant sam sebe prepričati, se dobro zavediti, da njegovo duševno stanje ni normalno, to je: da ni, kakor so drugi ljudje, da je v njegovi glavi nekaj izrednega, nekaj nezdravega, da njegove sodbe niso prave, njegovi strahovi prazni. Skrupulozen človek je lahko sicer čisto zdrave pameti, nadarjen in bistroumen, a sodba njegove vesti je napačna, v tem je nekaj bolehnega, Ta zavest je prvi pogoj, da se pozdravi ali da si vsaj svoje težave olajša in svoje duševno življenje umiri.

## Gema Galgani.

Piše Srečko.

### Šestnajsto poglavje.\*

#### Pod križem.

«Kdor hoče za menoj, naj zataji samega sebe, zadene svoj križ na rame in hodi za menoj.» Kdor ne položi tega Kristusovega nauka za temelj svojemu življenju, o tem se ne more reči, da resno stremi po popolnosti, po svetosti. Vsak kristjan se mora iz lastnega nagiba in prepričanja neprestano zatajevati in premagovati; to je delež, ki ga mora vsak sam doprinesti k svojemu zveličanju. Izvoljenim dušam pa pridene še Bog svoj delež trpljenja, in čim večjo popolnost zahteva od njih, tem težje pade njegova roka nanje. To je ravno tista nedoumno globoka modrost sv. evangelija: »Per multas tri-

bulationes oportet nos intrare in regnum Dei: kdor si želi kraljestva božjega v svoje srce, mora predvsem skozi ogenj trpljenja. In vsako stopnjo na lestvi popolnosti treba odkupiti z dokazom zvestobe v preskušnji. To tako dolgo, dokler ne doseže duša tiste podobnosti s svojim križanim Učenikom, da more reči: »Križana sem z Jezusom. Ne živim več jaz, marveč Kristus v meni.»

Nam je že dobro znan Gemin duh zatajevanja in pokore; tudi o grmadi trpljenja, ki ga ji je križani Bog primaknil, da jo polagoma pretvori v samega sebe in pripravi končno žrtev, katero je Gema imela doprinesti na Kalvariji, to je na svoji smrtni postelji, smo že ponovno govorili. Tu naj omenimo le še mučeništvo zadnje dobe njenega življenja, ko je že dosegla vrhunec popolnosti.

Ker žrtev ni zaslužna, če ni radovoljna, je vpeljal Bog svojo služabnico na svojo trnjevo pot s tem, da ji je že od zgod-

\* Vojska je pretrgala marsikatero dobro stvar na dvoje. Tudi pričujoči življenjepis v sluhu svetosti umrle deklice Geme iz Luke na Laškem je obtičal v najlepšem, ker je moral pisatelj v vojaško službo. Prvih 15 poglavij smo objavili v »Bogoljubu« leta 1915. in 1916. Letos bomo prinesli še ostala poglavja; ko bodo pa tiskovne razmere dopustile, izide življenjepis tudi v posebni knjigi.

nje mladosti zbuja vedno večjo željo po trpljenju. Pozneje se ji je sam prikazoval s križem ali pa ves razdrapan in okrvavljen. »Gema,« jo je nagovoril nekoč ob taki priliki, »Gema, maraš ti za moj križ? Glej, to je darilo, ki sem ti ga pripravil.« In ona: »Moj Jezus, le daj mi ga, a daj mi tudi moč, da ne padem pod njim, ker moje rame so tako slabotne.« — »Ali bi ne hotela tudi ti piti mojega keliha do dna?« — »Jezus moj, naj se zgodi tvoja najsvečejša volja.«

Že parkrat smo omenili prikazni angela s kronama iz trnja in lilij, prikazni, ki tvori pomemben mejnik na njeni trnjevi poti. Sčasoma ji postane želja po trpljenju prava »strast«. »Hočem trpeti z Jezusom! Ne govorite mi o ničem drugem; čem biti podobna Jezusu, s tem, da trpim, dokler živim, in živim zato, da trpim.«

Zadnje, a najčudovitejše poteze podobnosti s samim seboj pa je izklesal na njej božji Umetnik sam, s tem, da ji je razodel notranjo skrivnost trpljenja. Skrivnost, ki obstoja v tem, da, kakor je Zveličar pričel svojo življenjsko nalogo na svetu s trpljenjem in spravo, jo mora s trpljenjem in spravo nadaljevati in dopolniti vsak, ki je z njim — po besedah apostola Pavla: »Dopolnjujem to, kar manjka Kristusovemu trpljenju.« In res, koliko ljudi, mesto da bi utešili jezo božjo z dobrimi deli, jo še izzivajo z mnogimi grehi! Za take je odrešenje ničevno, zanje morajo zadostiti pravične in pobožne duše in tolažiti božje Srce, kakor je pisano: »V svojih služabnikih se bo Gospod utolažil.«

To veliko resnico je hotel Jezus zasaditi v srce Gemi, ko ji je dejal: »Hči, jaz potrebujem žrtev, in sicer močnih žrtev. Za pomirjenje pravične jeze mojega nebeskega Očeta potrebujem takih duš, ki s svojim trpljenjem, svojimi težavami in nadlogami zadostijo za grešnike in nehvaležne. Ko bi mogel vsem dopovedati, kako je moj nebeski Oče razhuden nad svetom! Nič na svetu ga ne more več zadrževati, in že pripravlja veliko kazen celemu svetu.«

Danes, na razvalinah svetovnega požara nam menda ni treba mnogo ugibati, kako kažen je mislilo božje Srce... Pa tudi Gema je razumela globoki pomen božjega vabila in vsa plameneča velike požrtvovalne ljubezni je klicala: »Naj bom žrtev, Jezus pa duhovnik! Tu sem, o Jezus! Kar ti želiš, hočem tudi jaz; karkoli mi pride od Jezusa, je zame velik dar.«

Od tega dne Gema ni več Gema od prej; misel na nalogo, ki jo je sprejela od Boga, jo je takorekoč nanovo prerodila; žeja po trpljenju jo je kar žgala na znotraj: »Trpeti« — vzklika — »pa brez vsake tolažbe, brez vsake tešitve; trpeti iz gole ljubezni.«

Čim več je trpela, tem bolj si je želela še več trpeti. Neprestano je prosila Boga za to milost. Nekoč se ji je zdelo, da vidi svojega bl. Gabrijele, ki ji hoče nekoliko olajšati trpljenje; toda ona: »Prosim te, ne odvzemi mi tega trpljenja, vsaj scela ne, sicer pride večer in ne bom imela kaj pokloniti Jezusu.« Smatrala je dan za izgubljen, če ni kaj posebnega trpela.

Od četrtega na petek se je za Gemo, kakor smo že videli, dobesedno ponovilo trpljenje Kalvarije. Kdor bi moral le enkrat prestat kaj takega, bi umrl same bolesti. Gema pa komaj čaka tega dne in se pripravlja na trpljenje kot na kak praznik.

Tolika velikodušnost in toliko junaštvo v trpljenju in kreposti je Bogu zelo dopadalo, kar ji je dokazal z raznimi izvanrednimi milostmi.

Po tolikih junaških preskušnjah je Gema, ta žgavna daritev, docela dozorela. Bila je dovolj pripravljena in močna, da prenese morje notranje bridkosti. Prišel je čas, da se spopolni delo božje ljubezni. Pri Gemi je začel Bog s tem, da ji je poslal strašno zapuščeno in suhotno srca. To je ena izmed najbolj pogostih preskušenj na poti popolnosti. Ko je privezal Bog z radostmi svoje ljubezni dušo nase, ji izčisti njeno ljubezen s tem, da ji polagoma spet odtegne te sladkosti, ki so mu bile samo sredstvo, se duši skrije, ji odvzame vso tolažbo in jo pogrezne v

morje zapuščenosti, dvomov, nemira in bolesti. Kakor nekdaž Davidu, tako so duši noč in dan solze njena hrana: medtem pa jo še hudobni duh skuša in spravlja v obup. Kdor hoče razumeti, kako strašno je to stanje v svetnikih, mora poznati, kakor oni, kako ljubezniv je tisti Bog, ki mislijo, da so ga izgubili, in kako silna je njihova ljubezen do njega. A kdo nam more razodeti to dvoje? Kdo bi nam mogel povedati, kako sladak je bil Gemi njen Jezus, za katerega edino je ona živela?

Mnogo duš, ki po lastni krivdi ne marajo nad povprečno mlačnost, sploh ne pride do tega, da bi jih take zapuščenosti kdaj zadele; v svoji površnosti in raztresenosti si takoj poiščejo leka in razvedrila v zabavi in čutnem veselju in se preslepijo z njim.

Kaj pa Gema? »Jezusa iščem, a ga ne morem najti. Menda se me je že naveličal in ne mara več zame; a kam naj se zdaj obrnem? Kaj bo z mano? Kajne, moj Jezus, preveč sem te žalil! A te bom, upam, spet našla, ali ne? Utolaži se, pomiri se, vrni se k meni, ker mi brez tebe ni živeti! Od tebe proč — nikdar ne!«

V tej zapuščenosti jo je tolažil angel varih ali pa Mati božja. Toda Gema se skoro niti ni ozirala na nju, ona je hotela samo svojega Jezusa. Kakor Magdalena na Kalvariji i ona od nikogar ni marala tolažbe in je angela vprašala samo: »Kje je moj Jezus?« in Mater božjo: »Povej mi, Mamica, kam je šel Jezus?« Svojemu duhovnemu vodniku pa je pisala: »Mi niti vi ne veste povedati, kako naj spet najdem Jezusa? Povejte mu, da ne morem več živeti tako.«

Na zunanje je te svoje muke skrbno prikrivala, a jih le ni mogla vedno prikriti, osobito njen blede obraz jo je stalno izdajal. Večkrat jo je tudi kdo domačih čul v svoji sobici klečečo zdihovati: »Moj Bog, ali ne vidiš, da na ta način umrjem boleste? Pomisli, da sem uboga sirota, ki nimam nikogar razen tebe, a še ti si sedaj odšel!«

Bog pa je kot dobri Oče čul nad njeno bolestvo, jo tolažil in obenem učil, kako mora prenašati tak križ. K sreči imamo več teh nad vse modrih božjih nauk ohranjenih v Geminih pismih o. Stanislavu.

»Hči moja,« ji je govoril Gospod, »pri tožuješ se, zakaj da te držim v tej temi toda pomisli, da za temo pride luč, takrat šele ti bo zares vse jasno. Pošiljam ti to poskušnjo v večjo čast svojo, v veselje angelom, v tvoj lastni prid, pa tudi za zgled drugim...«

»Če me res ljubiš, me moraš ljubiti tudi v temi. Jaz imam posebno veselje nad dušami, ki jih imam najbolj rad in iz ljubezni do njih se igram z njimi. Ne bodi žalostna, če te navidez zapustim; to ni kazni, marveč sredstvo, da se popolnoma odtrgaš od vseh stvari in se združiš z mano. Ko se ti zdi, da te peham od sebe, takrat te najtesneje objemam. Bodi srčna, ker boju sledi mir! Treba ti zvestobe in ljubezni. Potrpi torej, če te puščam samol! Trpi vdana in potolaži sel«

»Jaz te vodim po trnjevi in trpljenja polni poti; a si moraš šteti v čast, da tako ravnam s tabo in ti dajem priliko, da se z vsakdanjim in skritim mučeništvom tvoja duša izčisti in preskusi. Ti se v tem času edinole trudi, da kar moč napreduješ v vseh čednostih, izpolnuj natanko voljo božjo, v prepričanju, da če te držim na križu, te ljubim...«

»Ne bodi, kakor nekatere duše, ki se tako navežejo na duhovne tolažbe in sladkosti, da ne marajo potem več križa; ko padejo v duhovno zapuščenost in suhoto, polagoma opuščajo molitev, ker več ne najdejo, kakor nekdaž, v njej tolažbe...«

Gema je iz teh in podobnih nauk znala vselej kovati zlato. Čim večja je bila njena zapuščenost, tem večji je bil tudi njen trud, dopasti Bogu.

Takrat je podvojila svoje obiske Najsvetejšemu, podvojila svojo gorečnost v sv. obhajilih in molitvah, vsaj ustnih, če ni zmogla premišljevanja.

(Dalje prih.)

## Devetinpedeseto poročilo o delovanju bratovščine presv. R. Telesa za leto 1918.

Svet upa, da bodo po silnih bridkosti, ki so trajale štiri in pol leta, nastopili srečni časi. V grozovitih bojih, v krvavih zgubah toliko krepkih mladeničev in mož, v občutljivih zgubah na premoženju smo iskali tolažbe v sv. veri. Zatekali smo se pred presveti Zakrament in Njemu potožili vse, kar je težilo naše srce. Pri pogostem sv. obhajilu in pred sv. R. Telesom se je po zaupljivi molitvi zjasnilo v duši, srce se je pomirilo, zaupanje povrnilo. Edino le v veri, ki nas uči, da nebeško kraljestvo silo trpi in da moramo skozi mnoge skušnje iti v kraljestvo božje, je duša našla pogum in moč, da je mogla vztrajati v najhujših telesnih in dušnih bojih. Podobni smo bili Izraelcem v puščavi, o katerih nam pove sv. pismo, da so trpeli lakoto in žejo, ko so bili od vseh strani obdani od sovražnikov; v groznem trpljenju so njih duše ginjevale slabosti; toda zaupali so v Gospoda, zaupljivo ga klicali na pomoč, in ne zastoj. Gospod jih je rešil iz nadlog, pripeljal jih je na pravo pot, dospeli so do mesta, kjer so mogli srečno, mirno prebivati.

Doslej nas je presveto Srce podpiralo, da smo mnogo hudega še zadosti dobro prestali, toda težave še niso premagane, kajti svet si je sam izkopal globoke jarke, v katere je padel, iz katerih se ne bo mogel tako kmalu dvigniti. Le eden je, ki more iz zevajočega brezna pomagati, in to je preblago Srce v presvetem Zakramentu. Utegnejo nastopiti hujši časi, kakor so bili sedanji. Bati se je, da bodo glede verskega življenja nastali še hudi boji. Toda zaupajmo kljub vsem nevarnostim na presveti Zakrament, saj Gospod sam nas po psalmistu mnogokrat opominja k neomajnemu zaupanju.

Zaupanje na ljubezen in dobrotljivost presvetega Srca je naša tolažba; to zaupanje bo hladilni balzam v vseh sedanjih stiskah in v prihodnjih nevarnostih, ki še ča-

kajo nas in našo domovino. Duša, ki zaupa v moč presvetega Srca, bo tudi v sredi nevarnosti neomahljivo in nepremagljivo stala kot skala v morju, ob katero pluskajo razburjeni valovi. Če tudi ne najde človeške pomoči in se čuti od sveta zapušče-no, zateka se tem zaupnejše k Bogu, on je ne bo zapustil. — Ne vemo, kaj pride; to pa vemo, da presveto Srce je vedno vsemogočno, vedno neskončno usmiljeno, vedno nesprenmenljivo, četudi se med svetom ne spreminja. Ta presveti Zakrament je z živim ognjem ogreval apostole po njih težavnih potih, ta presv. Zakrament je dajal mučencem moč in stanovitnost v najhujših mukah, je razsvetljeval učениke sv. Cerkve in ji dajal in ohranjeval v njej sveto versko življenje.

Bratovščina presv. Rešnjega Telesa torej kliče vsem, ki ste in boste še obteženi z mnogimi nadlogami in obdani z mnogimi nevarnostmi: pridite pred presveti Zakrament! Molite, molite goreče, prav goreče zase in za vse, ki ga ne molijo; pridite, pristopite bratovščini! Združena molitev bo toliko prej uslišana. Pridite k skupni molitvi, pridite ob tihih samotnih večernih urah, tistih urah, ki nihče drug ne naznanja pričujočnosti Jezusove, kakor brleča lučica pred tabernakelnom; vaše zaupanje ne bo osramoteno. Jezusovo presveto Srce v presvetem Zakramentu, ki se je dalo iz ljubezni prebosti, vé vse, česar potrebujemo. Če nihče tvojega trpljenja ne pozna, nihče ne vidi tvojih solz, nihče ne sliši tvojih vzdihljajev, če nikomur ne moreš potožiti svojih skrivnih križev — on vé za vse križe, za vse solze, za vse vzdihljaje, vé za vse, česar potrebuješ. Jezusovo presveto Srce je solnce, ki vse ogreva, vse razsvetluje in poživlja.

Kako se je godilo bratovščini minulo leto pri preskrbi cerkvenih oblačil? Reči moram, da glede na razmere še dosti zadovoljivo, ker se je marsikaj potrebnega

še prejšnje leto preskrbelo. Oglasil za cerkveno obleko je bilo nekoliko manj ko druga leta; postreči se je moglo skoraj vsem, četudi ne v popolni meri; le onim, ki so želeli baldahin in pluvijale, ni bilo mogoče, ker ni bilo dobiti enega ali drugega za izvršbo potrebnega blaga, n. pr. ni bilo dobiti polimanege platna, ne kovinskega blaga. Zavoj, namenjen bratovščini, je bil na pošti ukraden. Zmanjkalo je tudi podloge. Nekateri gospodje so poslali podlogo zavrženih starih oblačil, ki je bila še porabna, ali za druge namene dobljeno blago, in napravili so se prav čedni plašči. Pa še druga težava je bila. Pisal mi je tovarnar: imam še blago, pa pošljite zanesljivega človeka ponj; po pošti ne pošljem, imam pri pošiljatvi že štiristotisoč kron (400.000 K) škode, ker se je blago izgubilo. Tudi društvu poslana dva zavoja sta se izgubila, namenjena sta bila za prihodnje leto. Vrhtega so izdelovalci oblačil za navadno obleko pokupili cerkveno blago, če je bilo le količkaj porabno, ter plačevali zanj vsako ceno. Tudi najnavadnejih manjših potrebščin, ki se rabijo pri izdelovanju obleke, ni bilo dobiti. Vkljub temu se je moglo še tudi letos primeroma jako mnogo razdeliti, kakor je razvidno iz spodaj navedenega zapiska.

Mnogo se je tudi to leto starega pravilo, zašilo, preneslo, osnažilo, da je zopet porabno; nekateri poslani kosi pa so bili tako razdjani, da poprava ni bila mogoča.

Kaj bo prihodnje leto? Ne moremo nič gotovega povedati; odvisno bo od vrednosti denarja, od tovarn, če bodo dobile zadosti sirovin, od prometnih sredstev in dr. Pripravljenega je že nekaj zgoranjega blaga, tudi nekaj platna za perilo. Kdor želi dobiti mašno obleko, zlasti zelene, vijolične ali črne barve, naj skuša poslati kake primerne podloge, take doslej ni dobiti; upajmo pa, da se bodo razmere kmalu izpremenile. Mnogo prikritega blaga bo prišlo na dan, potem bo bratovščina vsem po želji kolikor moč si prizadevala ustreči.

Upajmo tudi, da bo že prihodnje leto mogla biti zopet javna razstava paramentov, ki je morala radi neugodnih okoliščin vojna leta izostati.

Dohodk: preteklega leta so bili nekoliko višji, zlasti ker so nekatere bratovščini naklonjene osebe prvotno večje vsote darovale. Presveto Srce Jezusovo naj jim vsa ljubezen do njega v najobilnejši meri vse darove povrne v večnosti!

Načrptošo zahvalo izreka vodstvo bratovščine gospodom duhovnišom, ki jo tako veščodušno podpirajo s tem, da priporočajo bratovščino, nabirajo novih udov, pobirajo doneske, spodbujajo k češčenju presvetega R. Telesa in k pogostemu svetemu obhajilu. — Novih članov je pristopilo nad 16.000. Število udov je bilo 126670. Vseh dohodkov je bilo od 1. januarja 1918 do 1. januarja 1919 — 24608'08 K, stroškov pa od 1. aprila 1917 do 1. januarja 1919 — 30587'32.

Razdelilo se je minulo leto vsega vkup 553 kosov in sicer: 51 kazul (mašnih plaščev) s pritiklinami; torej 51 stol, 51 manipulov, 51 velov za kelih, 51 pal; 100 purifikatorijev, 80 korporalov, 15 alb, 20 koreteljev, 6 velov, 3 pluvijali, 22 pridigarških, obhajilnih in spovednih stol, 14 obhajilnih burz, 7 oltarnih prtov, 6 pasov, 10 humeralov, 5 plaščkov za ciborij, banderce pred sv. Reš. Tel., potez za zvonec, pregrinjal na pult, 2 vezeni burzi za korporale.

Vse stvari so se poslale po pošti v nadi, da bodo srečno dospеле na določeno mesto.

Češčeno in hvaljeno naj vedno bo  
Presveto Rešnje Telo!

Prejeli so:

Adlešiči, burzo, purifikatorije, stolo; Borovec, vijolično kazulo; Breznica, belo kazulo; Begunje pri Cirknici, albo; Brdo, 2 prta; Bohinjska Bistrica, 2 koretelja za ministrante; Bela peč, rdečo kazulo, albo, pas, koretelj; Čemšenik, koretelj; korporale; Domžale, vijoličen pluvijal; Dobropolje, bel pluvijal; Dole, burzo; Fara pri

Kostelic, črno kazulo, prt; Grahovo, vijolično kazulo; Sv. Gregor, koretelj, korporale, purifikatorije; Sv. Gora, zeleno kazulo; Golo, albo, humerale; Erzelj, zeleno kazulo; Horjulj, rdečo kazulo; Hrastje, altarni prt; Hotič, vijolično kazulo; Spod. Idrija, črno kazulo; Ihan, albo, humeral, purifikatorije; Janče, koretelj, 2 kor. za ministrante; Sv. Jakob ob Savi, spovedno šolo; Sv. Jurje pri Šm., plašč za ciborij, obhajilno štolo, purifikatorije; Kostanjevica, vijolično kazulo, pas; Kamnik, pasa, obhajilno štolo; Košana, zeleno kazulo, burzo; Kamna gorica, črno kazulo; Sv. 3 Kralji, črno kazulo; Komenda, lepo pridigarško štolo; Sv. Križ pri Moravčah, burzo, korporale, purifikatorije; Kropa, velum, koretelj; Koprivnik (Koč.), albo, koretelj; Leše, zeleno kazulo, burzo; Loka, albo, purifikatorije; Litija, črno kazulo; Št. Lenart, vijolično kazulo; Lašče, korporale, koretelj, burzo; Stari Log (Koč.), vijolično kazulo; Moravče, vijolično kazulo; Mekinje, par purifikat.; Metlika, belo kazulo; Motnik, zeleno kazulo; Mošnje, plašč za ciborij, potezo za zvonce; Naklo, zeleno kazulo; Nevlje, koretelj; Orehek, belo kazulo; Osilnica, črno kazulo; Sv. Džbald, črno kazulo; Prežganje, altarni prt; Preska, zeleno, vijolično kazulo; Podlipa, koretelj, belo štolo; Postojna, korpo-

rale, spovedno štolo; Preloka, banderce; Planina, p. Rak., vel; Radovica, burzo, štolo, koretelj; Reteče, pridigarško štolo; Št. Rupert, korporale; Sela, p. Kamn., pridigarško štolo, burzo za korporale; Semič, črno kazulo; Sela pri Šum., vijolična ovratnika za ministrante, belo kazulo; Suhorija, belo kazulo; Svibno, koretelja za ministrante; Srednja vas, črno kazulo; Slavina, koretelja za ministrante; Smladnik, kelih; Šturija, belo kazulo; Škofja Loka, 2 burzi; Šmihel, p. Žuž., belo kazulo, purifikatorije; Škocijan, p. M., vel. burzo; Škocijan, p. Tur., belo štolo, obhajilno štolo; Špitalič, velum za kelih; Šmartno v Tuh., plašček za ciborij; Zg. Tuhinj, plašček za ciborij; Šmarjeta, zeleno štolo; Tomišelj, burzo, obhajilno štolo; Trnovo, črno kazulo; Trebneje, albo, koretelj; Sv. Trojica pri Trž., črno kazulo; Trebelno, koretelj, korporale, purifikatorije; Trzin, velum; Trboje, lepšo obhajilno burzo; Št. Vid p. Vip., altarni prt; Št. Vid nad Ljubljano, belo kazulo; Zaplana, korporale, purifikatorije; Zagorje ob Savi, belo kazulo; Zdihovo, plašč za ciborij, obhajilno štolo, burzo; Želimlje, koretelja za ministrante; Žužemberk, črno kazulo; Šenturška gora, črno kazulo; Homec, belo kazulo; Sv. Helena prt; Hrenovije, vijolično kazulo.

## Kaj se vidi na Goriškem?

(Poroča urednik.)

(Dalje.)

Drugo jutro smo maševali zapored, drug za drugim, v kapeli-baraki. Potem smo se odpravili proti Gorici. Slučajno je bil tam tiste dni še en sobrat-misijonar, namreč č. g. Šporn, ki v deželni bolnišnici v Ljubljani grešnike na večnost pripravlja. Imel je tiste dni nekaj dopusta, pa je prišel v Miren za Veliki Šmarin pomagat v dušnem pastirstvu; obenem pa si je ogledal razvaline na Gradu in v okolici. Ta gospod, dasi je majhen in droben kakor komar, je vendar krepak in močan kakor medved, dober pešec in priden delavec, ne samo z glavo in peresom, ampak tudi z roko. Kosil je letos kot hlapec na travniku

Ljubljanske hiralnice sv. Jožefa tam za Trnovem. Pa tudi v Mirnu ni počival in zastoj jedel, marveč je pridno kopal, premetaval skalovje in pomagal sploh pri urejevanju in zidanju. Zraven pa je zlezal tudi na visoki Fajtov hrib, ki je znan po tem, kako so se pokali zanj Italijani in »naši«. Ravno tisti trenutek, ko sva prišla midva z gospodom Zdešarjem z Grada, jo je tudi on primahal z dolgega pota na Fajtov hrib. Mi trije torej, gospoda Zdešar, Šporn in jaz, smo se napravili tisto jutro po svetih mašah na pot proti Gorici. Bil je petek, 17. avgusta. Nismo pa šli naravnost po veliki cesti proti Gorici, mar-

več smo jo krenili bolj na desno skozi Vrtojbo in Šent Peter, da si ogledamo mimogrede tudi razdejanje teh krajev. Najprej nas je vodila pot skozi Miren, ki je dolga vas z mnogimi čednimi poslopji. Vse hiše so bolj ali manj poškodovane in razdrapane. V malokateri je mogoče stanovati. Nekaj ljudi je bilo že videti, ki so pospravljali okoli hiš in se pripravljali, da jih zopet spravijo v red. Šli smo čez novi leseni most, ki vodi čez Vipavico. Ravno so ga vojaki dokončavali, in prihodnjo nedeljo so ga z veliko slovesnostjo blagoslovili. Kmalu onstran tega mostu pa stoji mirenska farna cerkev. Kakšna je neki ta? smo bili radovedni. Mirenska cerkev je bila prej prav lična, samo zvonik je imela tako grd, da ni prav nič škoda, da ga je vojska odnesla. V cerkvi sami pa vlada žalost in razdejanje. Je sicer malo bolj ohranjena kakor ona na Gradu, a je vendar tudi hudo zdelana. Strop je udrt in po cerkvi leži vse navskriž.

Opomniti moram, da si na potovanju nisem ničesar zapisal, ampak da poročam in pišem samo to, kar sem v glavi s seboj prinesel. Ker pa je minulo do danes od takrat že štiri mesece, je mogoče, da mi je kaka malenkost iz spomina ušla. To omenjam zato, če bi se morda moja poročila v kaki stvarci ne ujemala z resnico. Zato naj mi tisti, ki kaj takega opazijo, oprostite! Veliko se nisem mogel zmotiti, kvečjemu kako malenkost.

Pri cerkvi smo se ločili od glavne ceste in jo krenili v smeri proti Vrtojbi. Šli smo po polju, po katerem je divjal dolgo časa najstrašnejši vojni vihar. Marsikje so ležali izstrelki in drug vojni material. Z ravnega polja smo se spustili v globoko in široko strugo Vrtojbe, ki pa teče menda samo na svete čase, zato je bila tudi ta čas struga suha. Tudi ta pot ni bila brez nevarnosti. Steza je bila pokrita večkrat z grmovjem in drugim zelenjem; ob poti pa je lahko ležalo kaj takega, kar bi človeku za vselej ustavilo korak, ako bi nanje stopil. Treba je bilo torej paziti, da smo srečno skozi prišli. V obrežje struge je bilo vdelanih vse polno dobro podprtih in pokritih podzemeljskih jam in dolbin; v njih in okoli njih pa zopet polno ostankov vojnega materiala.

Prišli smo srečno do Vrtojbe. Vrtojba je zelo dolga vas. Pravzaprav sta dve Vrtojbi.

Spodnja in Zgornja. Vsaka ima celó svojo cerkev, in še precej veliko cerkev. Župnišče pa stoji nekako v sredi, enako oddaljeno od obeh cerkva. In župnik — pravzaprav vikar, kakor jih večinoma imenujejo na Goriškem — opravlja božjo službo menjaje, zdaj v tej, zdaj v oni cerkvi. — Cela dolga Vrtojba je, rekel bi, ena sama velika razvalina. Takoj onkraj vasi na vzhodno stran je bila bojna črta, in tod skozi je moralo frčati na tisoče in stotisoče krogel. Malo zidovja še stoji, a nobena hiša ni več rabna za stanovanje. Cerkvi sta obe hudo poškodovani in razrti; ona v Spodnji Vrtojbi še bolj kakor v Zgornji. Vas je še zelo prazna; vendar je bilo nekaj ljudi že videti, ki so hodili okoli svojih razdrtih hiš. — Tukaj smo tudi slišali žalostno zgodbo, da je prišel pred par dnevi po štirih letih neki vojak, fant, iz ruskega ujetništva srečno domov. Vsled tega seveda v domači hiši veliko veselje. Takoj drugi dan pa se je, dasi so ga drugi svarili, pričel igrati z neko granato, češ, da on že ve, kako se mora s tako rečjo ravnati. Gre nekoliko od hiše proč, ljudje zašlišijo pok, gredo gledat in dobijo reveža — mrtvega. Pa podobnih slučajev se je pripetilo žalibog še mnogo. Uboga Goriška, ubogi Goričani! Kelih trpljenja morajo izpiti prav do dna.

Od Vrtojbe do Šent Petra ni daleč, menda dobro četrť ure. Prve hiše, ki smo jih videli v Št. Petru, so bile še nekaj videti. A tam sredi vasi, okoli cerkve, je strašno. Tam je morala razsajati posebno huda vihra. Vse v razvalinah. Cerkevne stene še nekoliko stoje, a znotraj je vse razdejanó. Od župnišča pa komaj še nekoliko ostankov. Pred tremi leti še sem bil na obisku v župnišču pri gospodu dekanu dr. Knavsu. Tri leta je bival gospod kot begunec na Dunaju v zavodu za slovenske sirote, kjer je tudi sicer pridno skrbel za Slovence na Dunaju in v širni okolici. Če se ne motim, je še vedno tam. Kajti brez strehe kakor divjačina v gozdu, ne more živeti. Kdaj se boš vrnil, prijatelj, zopet v domovino in s kakšnimi občutki boš pozdravil tako hudo razdejanó mesto svojega gorečega delovanja? ...

Šent Peter je tako blizu Gorice kakor Vič ali Šiška blizu Ljubljane. Ko smo prišli ven iz šentpeterskih ruševin, je stala pred nami Gorica, ki si jo hočemo bližje ogledati prihodnjič

(Dalje.)





# Marijino cvetje

## Marija — kraljica Jugoslavije.

(Dalje.)

Velike prekucije je povzročila svetovna vojska. Takih dogodkov še ni videla naša stara zemlja. Mogočne države, ki so obstojale že več stoletij, so se zrušile kot slabotne hišice iz kart. Trije najmočnejši cesarji, ki se je pred njimi tresel svet, so izgubili svoje cesarske krone. Bežati so morali pred ljudsko jezo. Kdo bi si mislil, je dejal pred kratkim kmečki mož, da je tudi cesarju umerjena beraška palica! Le en kralj je tako mogočen, da ga nihče ne more pahniti s prestola; žezlo drži tako trdno v roki, da ga mu nihče ne more izviti; celo smrt, ki premaga vsakega, nima moči do njega; podložni so mu vsi narodi, ki so že živeli, žive in bodo še živeli. Kristus je gospod vseh vekov, ki ima »na robu svojega oblačila« zapisane besede: »Kralj vseh kraljev, Gospod vseh gospodov«. Njegovo kraljestvo se ne bo zrušilo nikdar.

Mi se veselimo naše nove države Jugoslavije. Ali ji bode sijalo solnce sreče? Bodo li v njej vladali mir, red, blagostan? Bodo li njeni podaniki zadovoljni, srečni? Taka vprašanja nam silijo nehoté v misel! Odgovor se glasi jasno, določno: Jugoslavija bo srečna, če bo priznavala Kristusa kralja; če bo v njenih pokrajinah imel veljavo njegov nauk, če bodo zapovedi božje podlaga državnih postav; če bo Cerkev Kristusova imela kaj besede. Če pogledamo v naših dnevih v življenje našega ljudstva, nas obide neizmerna žalost. Pogled v bodočnost nam je teman. Kakor drugod po svetu, tako tudi mnogi Slovenci nočejo več priznavati Kristusa kralja:

»Nočemo, da bi nam bil on Gospod!« Iz mnogih src je izginila vera nanj; verska mlačnost in brezbriznost sta se zajedli v širše sloje, tudi na deželi; gonja proti duhovnikom, nositeljem vere, se sicer ne upa javno na dan, toda skrivaj ruje in razdira. Dejanskega krščanstva ter verske požrtvovalnosti je vse premalo. Z neko grozo nas napolnjujejo odurna bogokletstva, ki ti bijejo na uho po gostilnah, v železniških vozovih... celo iz ust žensk; taki grdi izbruhi so naravnost znak sovraštva do Boga; kako izprijena morajo biti pač srca onih, katerih usta so zmožna brez vzroka proklinjati Boga, Marijo... Kako žalostni pojavi! Spoštovanje do staršev, do raznih oblasti, državnih in cerkvenih, gine. Zato nastopa brezvladje, širi se boljševizem. In to brezsrčno oderuštvo! Razni špekulantje dvigajo cene raznega potrebnega blaga tako, da so reveži izpostavljeni največji bedi. Najhujša skrb pa nas navdaja, ko gledamo mesenost, ki se tako brezstidno šopiri med našim ljudstvom. To že gnusno pijančevanje ter ž njim združno nečisto uživanje nas bo poglalo v propast! Kdor je imel priliko, da je opazoval v Ljubljani, pa tudi drugod predpustne veselice, se je zgražal; mislil bi skoraj, da je zašel v nekdanje bahanalije propalih Rimljanov. Pijanski malik Bah ter nečista, ostudna Venera imata tudi med nami mnogo častilcev. »Slovenec« je pisal: »Siromaki stradajo črnega kruha, po veseličnih dvoranah pa se šibijo mize od pogač in delikates. Za najpotrebnejše delo ljudje nimajo luči, plesišča so

pa vso noč sijajno razsvetljena. Samo na eni veselici na Silvestrovo noč so izkupili za pijačo in jed nič manj kot 46.000 kron. Široke mase pa stradajo. Pijane postave mladih fantalinov so se gugale domov še ob eni uri popoldne na Novega leta dan. Pošten mož je vzkljnil ob takem prizoru: Sram me je, da sem Slovenec. Tako bomo v zasmeh treznim bratom Srbom in drugim narodom! Raznesli bodo med svet vest: Rod Slovencev je rod pijancev! Jugoslavija, zakrij svoj obraz sramu, ker skrunijo tvoji sinovi in hčere tvojo mladost in tvoje dobro ime!

Zato: Neizprosni boj vsem grdobijam, ki zastrupljajo naše narodno življenje ter nam kopljejo grob! Zatira naj jih vsak pošten Slovenec z vso odločnostjo, kjer ima vpliv; nasprotno pa naj izvršuje sam z besedo in zgledom takim pregreham nasprotne čednosti! Junakov prostovoljcev in junakinj potrebuje Jugoslavija, da bodo šli naprej v boju zoper grešne razvade in za razširjenje čednostnega življenja. Te junake in junakinje, ki jih bo vodil sam Sv. Duh, te neustrašene apostole krščanskega življenja nam bo vzgojila Grinjnova prava pobožnost do Marije. Zato kliče »Bogoljub« glasno, da bo odmevalo po vsej Sloveniji: Vse požrtvovalne, vse blage duše,

vse v službo k Mariji, kraljici src!

Bliža se dan za posvečenje Mariji — 25. sušec, dan Marijinega Oznanjenja. Priprava na to prevažno posvečenje se prične že 24. svečana. Vsak vzemi v roke dr. Zdešarjevo navodilo; vtopi se v zlato nauke te knjižice, da zagori za popolnost krščanskega življenja — ob roki nebeške Matere Marije. Ne poznamo premišljevanj tako prisrčnih in v srce segajočih, kot jih nam je napisal gospod misijonar Zdešar v napominani knjigi — na podlagi osmerov blagrov, ki jih je naš Gospod oznanjal na gori: »Blagor ubogim v duhu, blagor krotkim, blagor njim, ki so čistega srea.« Naj ti blagri zavladajo v srcih Marijinih darovancev!

Člani in članice naših Marijinih družb! Na delo za prepod našega novega kraljestva! Zganite se! Posvetite in izročite se popolnoma službi Marijini! Pripravite se temeljito na posvečenje Mariji na dan 25. sušca! Visoko dvignite prapor čistega lepega življenja! Blagor, trikrat blagor vam, ako tako z apostolsko vnemo pripomorete, da bo zavladata v srečni in mogočni Jugoslaviji kot kraljica Marija po njej pa Kristus Gospod, ki bodi hvaljen vekomaj! Teotim.

## † Francka Repnik.

(II. Marijina kongregacija pri uršulinkah v Ljubljani.)

Prosimo, gosp. urednik, če priloženi dopis sprejmete v prihodnjo številko »Bogoljuba«. Sicer smo res že ponovno brali v »Bogoljubu«, da poročil o smrti družbenic nikar pošiljati, ker... Vendar pa mislim, da je bila ta tako pridna in zgledna, da brez dvoma ta spomin vasluži, drugič pa, ne glede na to, je njen zgled tako lep in vzpodbuden, da prav gotovo ne bo nobena škoda, če »Bogoljub« to sprejme, da še druge družbenice berejo.

Pred praznikom Marijinega Brezmadežnega Spočetja, 7. decembra 1918, je smrt neusmiljeno zamahnila v vrste naše družbe in pokosila skoro najboljšo moč, gdč. Francko Repnik. Bila je v vsakem oziru zgledna hčerka

Marijina, ena najbolj pridnih, najbolj delavnih požrtvovalnih in vztrajnih družbenic. Naj ji botej še v »Bogoljubu« posvečen mal spomin vsem sosestram v vzpodbuden zgled.

Pokojna Francka se je ves čas svojega družbenega delovanja prav dobro zavedala vseh dolžnosti, ki jih je sprejela na dan sprejema v družbo; zavedala se je obljube, katero je takrat položila na Marijin oltar, obljube namreč, da se hoče z vsemi močmi prizadevati in truditi za svoje lastno zveličanje in posvečenje, z bogoljubnim življenjem dajati vsem sosestram in bližnjemu vzpodbuden zgled in se po svojih močeh truditi, da bi Mariji služili. Marijo častili in ljubili tudi drugi. To j

Mariji obljubila in to je izpolnjevala vestno in stanovitno; do zadnjega vzdihla ni pozabila te obljube, ne prelomila.

Stara je bila komaj 23 let, deseto leto je bila v družbi, pet let v predstojništvu, eno leto prednica. Odlikovala se je v vseh čednostih, ki morajo krasiti dobrega otroka Marijinega.

Znana vsej družbi je bila njena ponižnost in skromnost. Ni se povzdigovala nikoli črez svoje sestre, nič domišljevala o ebi, nobene sestre ni prezirala, nobene podcenjevala, z vsemi ljubezniva, vsem postrežljiva, in enako ljubeznivo je občevala z najmlajšimi družbenicami, kakor s svojimi najožjimi prijateljicami. — Neutrudljiva je bila njena delavnost in gorečnost za čast božjo in Marijino. Delala je tiho in mirno, pa toliko bolj vztrajno in požrtvovalno. Ni se bala truda in težav. Delala je nesebično, ne glede na to, ali je izpolnitev kake dolžnosti njej prijetna ali ne. Pred očmi je imela vedno le korist in napredek družbe. — Enako odlična je bila njena krotkost in ljubeznivost. Vedoma ni žalila svojih sester, vsem je rada vse odpustila, ni nastopala ostro ali strastno, vse je skušala pridobiti z ljubeznijo in prošnjami, v srcu ni nosila kake mržnje ali nevolje do svojih sester. Z vsemi je hotela živeti v miru in prijateljstvu.

Vse njeno zunanje obnašanje in vedenje je bilo umerjeno, vedno dostojno in v resnici zgledno, tako da družbi nikdar ni delala kake sramote, marveč vedno le čast. Vsem sestrkam je bila živ zgled, kakšne bi morale biti, živo ogledalo čednosti dobrega Marijinega otroka. V vsem zgledna, v resnici pobožna, pa na njeni pobožnosti ni bilo nič prisiljenega, pobožna, pa ne črna in otožna, vedno vesela, pa nikoli razposajena, v resnici blaga, zlata duša.

Kakor je na dan sprejema z veseljem hitala v cerkev in se res iz srca popolnoma posvetila in darovala Mariji, tako veselo, tako goreče, tako vztrajno in požrtvovalno je to obljubo izvrševala do zadnjih dni. Še pred 14 dnevi je bila vesela na shodu. Še je takrat premišljevala in delala načrte, kako bi družba lepše in za Marijo dostojnejše praznovala svoj glavni družbeni praznik. Še je mislila, kako raj bi družbenice v čast Brezmadežni opravljale devetdnevnicu. Vsekdar vestno je spolnovala vse družbene dolžnosti, vestno se udeleževala družbenih sv. maš, skupnega sv. obhajila itd. Nikdar ni bila odsotna, če ni imela v resnici važnega vzroka. Kako ji je bil napredek in prospeh družbe vedno pri srcu, pričajo besede, ki jih je izrekla še na predvečer smrti: da hoče v nebesih Marijo prositi posebno za ona dekleta, ki so bile radi posvetnosti ali zanikrnosti izbrisane iz družbe, in pa tudi za mlačne in lahkomišelnice družbenice, ki sedaj kažejo premalo zanimanja in vneme za družbo. — Ko je že umirala in je mati žalovala poleg nje, jo hoče tolažiti: »Mama, nikar ne žalujte, saj grem k Materi, ki jo še bolj ljubim ko Vas!« Kratka je bila njena bolezen, toda mučna in težka. Pa trpela je mirno, potrpežljivo, vsa vdana v voljo božjo. Smrt njena je bila lahka in mirna. In umrla je rada. Ko je pred tremi leti umrla njena prijateljica Roza Pavlovec, je zahrepenela po smrti tudi sama. Tudi sedaj še se je v zasebnem pogovoru parkrat izrazila, da bi rada umrla, da bi bila prej pri Mariji. Sedaj se ji je ta želja izpolnila in v nebesih gori bo prepevala večno slavo Njej, kateri je bila tukaj vdana s celim srcem in ji popolnoma posvetila vse svoje moči. — »Zgodaj je končala, pa spolnila je veliko let. Njena duša je dopadla Bogu, zato jo je vzel izmed hudobij.«

Matej Vilfan, družb. voditelj.



### Po svetu.

V Rimu je umrl kardinal Julij Tonti, star 75 let. Povzpел se je od navadnega duhovnega pomočnika do tako visoke časti. Ko je bil nekaj časa profesor in veroučitelj, se je posvetil nato diplomatski službi. Bil je zastopnik svete stolice v Parizu, Lizboni, potem poslanik v

Braziliji in drugod. Po državnem prevratu v Lizboni, kjer je bilo zadnje njegovo diplomatsko mesto, je bil imenovan za kardinala.

Razprava o svetništvu bl. Marjete Alakok je zaključena. Svetniško proglašenje se bo izvršilo takoj, ko bodo razmere dopuščale. — Hkrati bosta pristeta med svetnike bl. Ga-

briel iz reda pasijonistov in redovnica Gemma Galgani. Dalje se vrši pri sveti stolici preiskava o čudežih, ki so se zgodili na priprošnje častivredne Ane Marije Taigi; začel se je tudi svetniški proces častivrednega patra De Andreis, prvega prednika lazaristov v Zedinjenih državah.

**Boljševišтво.** Na božični večer pred in po polnočnici so na prostaški način žalili v Lincu ondotnega škofa v vojake oblečeni, alkoholizirani nerodneži. Ustavljali so voz in vtikali med kolesa drogove, zraven so se pa sirovo in divje obnašali. Motili so tudi božjo službo.

**Luč in tema.** Čudno in nepričakovano ni, kar sedaj doživljamo. Že naprej smo pripovedovali, kaj nameravajo temne moči, če pridejo do vodilnih mest. Vse govori in piše, da živimo v demokratični dobi; toda kaj vidimo in čujemo? Na Češkem hočejo izvršiti svoje verskobojne načrte, razkristjaniti šolo in potisniti Cerkev v ozadje. V Nemčiji hoče socialistični diktator Hoffmann brez državnega zbora udariti na temeljno oporo vsake šole in vsega šolstva. Naznanil je med drugim kar naravnost: »Prost vsakega verskega vpliva bodi pouk. Zagotoviti se mora popolna ločitev Cerkev od države.« Povsod, kjer pridejo na krmilo svobodomiselnih elementi, se kaže ista slika: zarota zoper vero in Cerkev. Ne varajmo se! Tudi pri nas bo to prva bojna slika, če pridejo svobodomiselnici na vrh. Velja, da se vsi dobromisleči združimo!

**Wilson — svetovni mož.** Tomaž Wilson je državnik, ki se njegovo ime danes največkrat piše in izgovarja. Kot sin protestantskega pastora (prezbiterijanca) je globoko veren, a tudi učen mož. Potezal se je vsekdar za pravičen mir. Ker Nemčija ni odnehala, se je vdal, da je nastopila tudi Amerika kot odločilna moč v svetovni vojski. Že več kot en mesec je, kar se muči Wilson v Evropi, da se udeleži tudi mirovnih pogajanj v Parizu. Početkom decembra je bil tudi v Rimu ter bil sprejet na sijajen način pri papežu v avdienci. Pogovor njegov s sv. očetom je tajen. Omenjamo samo toliko, da je papež Benedikt XV. že poprej poslal svojega podtajnika v London, da je izročil lastnoročno pismo sv. očeta predsedniku Wilsonu. Čuje se, da pride vprašanje sv. stolice in nje razmerje do Italije — tudi v razgovor.

## Po domovini.

### Tabor Svete vojske

v nedeljo, 19. januarja, se je izvršil izvrstno. Zborovanje je trajalo dopoldne od 9. do pol 1. in od 3. skoro do 7. ure zvečer. Ves čas je bila velika dvorana polna. Na-

vzočih je bilo 2000 do 3000 ljudi. Govornikov je nastopilo 21. Mnogo lepih misli se je izreklo. Zdaj pa je dolžnost vseh dobrih ljudi, ki morejo kaj pripomoči, da se te lepe misli in ti načrti tudi v dejanju izvajajo, in sicer po vsem Slovenskem. O tem pa prihodnjic kaj več.

**Krasen mašni plašč** je podarilo slovensko narodno ženstvo ljubljanskemu knezoškofu v znak iskrenega spoštovanja in hvaležnosti. Prvo sv. mašo v novem ornatu je opravil prevzvišeni vladika v nedeljo, 8. decembra, na praznik Marijinega brezmadežnega Spočetja, ko se je ob enem praznovalo prošenje cerkvenega patrona sv. Nikolaja.

**Duhovske zadeve.** Ljubljanska škofija: Umrl je 20. novembra g. Franc Frakelj, kaplan v Hrenovicah. R. i. p.! — Podeljene so župnije: Borovnica g. Ivanu Strajharju, kaplanu v Št. Ruprtu; Preserje g. Edvardu Šimnicu, kaplanu v Cerknici; Brusnice g. Ivanu Šešek, župniku v Nemški Loki. — Odpovedal se je župniji Št. Vid pri Vipavi g. župnik Viktor Kragl. — Nameščeni so gg. bivši vojni kurati: Martin Dimnik v Šmartnem pri Kranju; Anton Rovtar v Čemšeniku. — Premeščeni so gg.: dr. Al. Zupan iz Sore kot učni prefekt v ljubljansko semenišče; Ign. Skobe iz Preserja v Cerknico; Ivan Platiša iz Šmarj v Metliko; bivši vojni kurat Janez Burnik je nameščen v Cerkljah pri Kranju; Leopold Erzin pa v Šmartnem pri Litiji. — Umrl je 27. novembra 1918 v Škofji Loki č. o. Viktorin, kapučinski redovnik ondotnega samostana. — Lavantinska škofija: Nameščeni so naslednji gg. vojni kurati kot kaplani: Ignacij Brvar na Vranskem; Ivan Hanžič v Koprivnici; Josip Kuk v Mali Nedelji; Bogdan Lendovšek v Starem trgu; Franc Osterc v Zrečah; Marko Škofič pri Sv. Benediktu v Slov. goricah.

**Smrt med duhovniki.** Pred božičnimi prazniki so ležali na mrtvaških odrih štirje duhovniki ljubljanske škofije: J. Mervec, župnik v Št. Ruprtu na Dolenjskem. Umrl je 22. decembra zadet od kapi. Zjutraj je še maševal, nato delj časa spovedoval, nakar je imel delo v pisarni. Pri pisalni mizi sedečega je Bog poklical po plačilo. Rojen je bil l. 1846. v Vodičah; v Št. Ruprtu je služboval celih 26 let. Bil je ljubezniv tovariš, vnet duhovnik, veljaven svetovalec. — Na Brezjah je umrl v pokojeni župnik Janez Berlic v starosti 76 let. Tudi on je imel veliko lepih lastnosti. Odlikoval se je zlasti po ljubeznivi gostoljubnosti in dobrohotnosti. Razdal je vse, zato je ob sedanji draginji sam trpel pomanjkanje. — Ant Lavrenčič. V Vel. Poljanah pri Ribnici so izgubili 22. decembra svojega prvega župnika.

Pokojni je deloval kot živahen organizator dolgo časa v Cerknici. P. v. m. — V Ljubljani je umrl 23. decembra g. J o Ź e f Ž a g a r, župnik iz Peč. Iskal je zdravniške pomoči v Leonišču, kjer ga je dohitela smrt. Rojen je bil l. 1865. na Trebelnem. Mir njegovi duši!

**Na vseučilišče v Zagreb** je poklican ljubljanski profesor bogoslovja dr. Franc Gri- v e c. Mladi učenjak je zaslovel zlasti po svojem neumornem delu kot načelnik apostolstva sv. Cirila in Metoda.

**Duhovske spremembe.** Iz ruskega ujetništva se je povrnil g. Andrej Martinčič, ves bolehen in izdelan. Nepopisno je trpel sam skoraj štiri leta, videl pa tudi nepopisno gorje naših ljudi, ki so umirali in trpeli vsled brezsrčnosti raznih nasilnežev. — Bivši profesor v zavodu sv. Stanislava v St. Vidu, vojni kurat dr. Fr. Kulovec pride za katoliškega župnika v Belgrad. — Za I. šentjakobskega kapelana pri sv. Jakobu v Ljubljani je prišel vojni kurat g. Ivan K o ğ o v š e k. — Lavantinska škofija. Prestavljena sta gg. kaplana Vid Pavlič iz St. Ilja v Slov. goricah na Muto in Jakob Sajovic iz Ormoža v St. Ilj. Kot kapelan v Zrečah je nastavljen g. Fr. Jazbinšek, dosedaj vojni kurat. — Za kn. šk. dvornega kaplana in tajnika v Mariboru je imenovan dosedanji vojni kurat g. Mihael Umek. — V Ormožu je nastavljen kot kaplan vojni kurat g. Pavel Vesenjsek.

**Smrtna kosa.** V Gradcu je umrl vpokojeni vseučiliški profesor cerkvenega prava dr. Fr. Stanonik, doma s Suhe pri Škofji Loki. V duhovnika je bil posvečen leta 1864. Truplo so prepeljali v domovino. Pokojni je bil skromen gospod, iskrene pobožnosti in velik učenjak. Njegova sestra je uršulinka v Škofji Loki. Mir blaži duši!

**Umrla je** o Božiču učiteljica na uršulinski šoli v Škofji Loki s. Alojzija Žerjav, doma iz ugledne rodbine Žerjavove v Rovtah nad Jesenicami.

**Pokopali so** v St. Vidu pri Zatični na god Nedolžnih otrok č. g. J. Plevaniča, župnika v pokoju. R. i. p.!

**V Ljubljani** je sedaj marsikaj drugače. Plesa, telovadbe in športnih zabav dovolj, pri pridigah je pa čedalje manj vernikov. V škofijski cerkvi so vpeljani ob pol desetih slovenski govori, a inteligentov, ki je pridiga takrat zanje namenjena, ni in ni. Le slabotno so zasedene klopi. Pa je bilo toliko (sicer upravičenega) godrnjanja zoper nemške govore. Naj Slovenci sedaj pokažejo, da hočejo imeti pred veliko mašo tudi slovensko pridigo s tem, da bodo zraven prišli!

**Krščen.** Dne 27. decembra je prestopil v katoliško Cerkev Ludovik Roth. Krščen je bil v župnijski cerkvi v Stari Loki.

## Marijine družbe.

**Španska bolezen in Marijine družbe.** Španska bolezen že od poletja sem razsaja vedno hujše. Čudno pri tej bolezni je to, da pobira večinoma same mlade ljudi, posebno mlada dekleta in žene od 20 do 30 let. Glede žen je še žalostnejše, ker zapuščajo same male otroke. Žalibog tudi Marijine družbe so zelo prizadete. Kajti nad 400 družbenk po Slovenskem je že umrlo na tej bolezni. To nam kaže tudi zadnji »Bogoljub«, ker naznanja nič manj kakor 51 umrlih družbenk; po navadi jih je bilo 8 do 10. In če pomislimo, da so to same dobre in zveste družbenke! Predrage Marijine hčerke! Bodimo pripravljene, ker ne vemo ne ure ne dneva. Ravno španska bolezen nam kaže, koliko se smemo zanašati na našo mladost in srečo na tem svetu. Žalibog, koliko deklet je pomladne mesece stopilo iz družbe zato, da bi v poletnem času brez skrbi plesale. Same smo bile priča, koliko takih pleslak je umrlo; nekatere še previdene niso bile, ker je bil tak naval, da so dušni pastirji po osem- do devetkrat na dan šli obhajati. Eno dekle sem pregovarjala, naj gre nazaj v družbo in naj pusti to pisarjenje na fronto, pa mi je odgovorila, da je to njeno največje veselje in se bo v jeseni itak omožila, na Marijino družbo pa se več ne ozre. Dne 14. septembra je ista umrla za špansko boleznijo — n e p r e v i d e n a. Delajmo, sestre, naši Materi Mariji, čast in veselje, da nas bo varovala ob zadnji uri in da nas bo vzela po smrti v svoje sveto okrilje. Vsem našim rajnim sosestram pa Bog daj večni mir in pokoj! Me pa molimo in darujmo sv. obhajila zanje! — Sosestra.

Op. uredništva. Prav in lepo je, da se je ena družbenka sama skupno spomnila vseh tistih svojih sosester, ki jih je pobrala španska bolezen. Naj bo to skupen spomenik vsem tem! »Bogoljubu« je došlo toliko dopisov o posamnih umrlih dekletih, da ne more vseh prnesti, posebno ker je že večkrat povedal, da si takih dopisov ne želi — razen če je o kaki umrli kaj prav posebnega povedati. Treba je namreč vedeti, čemu so dopisi. Namen dopisov v »Bogoljubu« ni radovednosti streči, ampak vspodbujati k posnemanju. To dopisniki imejte pred očmi! Ta namen se da bolje doseže, ako se le ena ali druga

oseba, ki je bila posebno vzorna, bolj natančno opiše, kakor če se vedno zopet in zopet ponavlja stara primera o »utržani cvetki« iz našega vrta. Vsem umrlim Marijinim hčeram ohranimo časten spomin, želimo nebesa in molimo zanje!

**Sentjakobska dekliška Marijina družba v Ljubljani** je podarila v spomin na duhovne vaje, ki so jih za družbo vodili od 9. do 12. oktobra 1918 č. g. misijonar Birk, 200 K za apostolsko semenišče, misijonski zavod Apostolstva sv. Cirila in Metoda. Uverjena je, da se za milosti duhovnih vaj najlepše zahvali, če z misijonsko molitvijo in miloščino pomaga, da se kmalu vrnejo k zavetju resnice in k edinosti vere ločeni vzhodni bratje, da bomo z njimi združeni, z obilnim blagoslovom razširjali sveto vero med poganskimi narodi. V družbi živahno delujejo: euharistični, zadostilni, abstinenčni, misijonski, apostolski in dobrodelni odsek. — Ker sta si »Misijonska zveza« in »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« misijonsko polje tako razdelila, da deluje »Misijonska zveza« za poganske misijone, »Apostolstvo« pa za zedinjenje razkolnikov s katoliško Cerkvijo, zato svetujemo, da v vsaki Marijini družbi delujeta dva odseka: »misijonski« za pogane, »apostolski« za razkolnike. Kaj ne, gospod urednik? — Ur.: Da!

**Sv. Križ pri Mariboru.** Z letošnjim letom miru in svobode hočemo v naši župniji prav posebno delovati na to, da uresničimo geslo: — vse prenoviti v Kristusu, — ki nam ga zlasti priporoča prva številka »Bogoljuba« t. l. Dozdaj je bilo v naši župniji nabožno čaropisje kaj slabo razširjeno. Bilo je naročenih na »Bogoljuba« 8 do 10, na »Cvetje« in »Glasnik« približno toliko. Ako pa hočemo prenoviti naša srca v Kristusu, nam nikakor ne zadostuje k temu dosedanje število nabožnih listov. Premisliti moramo, da je sedaj, po končanem razdejanju vojske, dušna potreba posameznika vsaj desetkrat večja, ko prej v mirnih časih. Zato smo župljani z zadoščenjem poslušali govor svojega dušnega voditelja, iz katerega smo spoznali važnost lista »Bogoljuba« za krščansko življenje. Zlasti se nam je dopadel prvi članek prve letošnje številke, ki se nam je prečital in razložil s prižnice v nedeljo, dne 5. januarja. Uspeh ne more izostati. Upati je, da si naročijo vse ugledne krščanske hiše ta odlični nabožni list. Mnogo faranov še dozda ni nič vedelo o »Bogoljubu« in njegovih zanimivih, času primernih člankih. Ko bo ta list po naši fari splošno razširjen, bo gotovo tudi prenehalo nepotrebno skrunjenje Gospodovih dnevov, ki se je pri nas med vojsko žalibog

zlasti med mladino, pa tudi med takimi, ki bi morali dajati drugim lepe zglede, preveč razpaslo. Bog blagoslovi naša prizadevanja! — Op. ured. Dozdaj je prijavljenih iz te župnije 67 naročnikov »Bogoljuba«. Hvala Vam! Ko bi tudi po drugih župnijah, kjer »Bogoljub« še ni veliko razširjen, tako delali, bi kmalu prišli na 70.000 naročnikov.

**Dobova.** Dovoli, dragi »Bogoljub«, naj tudi dobovska Marijina družba popiše svoje veselje ob prazniku Brezmadežnega spočetja. Dan pred praznikom smo okinčale oltar in društveno bandero. Popoldne so pa bile večernice s petimi litanijami in blagoslovom. Drugi dan, na praznik, smo imele skupno sv. obhajilo. Popoldne pa je bil slovesen sprejem 55 lepo ovenčanih deklet, katere so kljub mnogemu preziranju stopile pod prapor Marijin. Pod vodstvom novega g. voditelja Andreja Pirc družba dobro napreduje. Družbenice se z veseljem udeležujejo rednih mesečnih shodov in pogostega sv. obhajila.

**Dobrepolje.** Mladeniška Marijina družba je na praznik Brezmadežne dobila novo zastavo. Že dan pred praznikom je imel č. g. škofijski voditelj Marijinih družb par nagovorov kot pozdrav fantom, ki so se vrnili iz vojske, in kot pripravo na ta najlepši Marijini praznik. Pri skupnem obhajilu se je med sv. mašo prvič po dolgih letih zopet oglasil moški zbor. Cerkve je bila okrašena in prepletena z vencami kakor še nikoli. Pri skupnem shodu obeh družb je bilo sprejetih na novo 18 mladeničev in 30 deklet. Po blagoslovljenju zastave se je razvila procesija. Bil je lep pogled na dolgo vrsto Orlov in družbenikov, ki so korakali za svojo zastavo, saj jih je v družbi blizu do 300. Naša pristrčna prošnja je bila: »O Marija, Brezmadežna, sprejmi jih zares v svoje varstvo in pripelji jih v večno življenje. Četudi je ta in oni sredi grozot svetovne vojske in sredi splošne podivjanosti zašel s prave poti, po glej, vendar nobeden se ne sramuje tvoje svetinje in tvoje zastave, vsi te ljubijo, vsi hočejo biti tvoji. Pomagaj jim!« Slovesnosti se je udeležila po svojih zastopnikih tudi M. D. iz Vel. Lašč ter iz Strug skoraj polnoštevilno. — Zastava je krasno delo čč. šolskih sester v Mariboru.

**Št. Jakob v Rožu (Koroško).** Kakor vsako leto, tako smo tudi letos obhajali praznik Brezmadežne prav slovesno. — V teku leta so bile v naši Marijini družbi neke spremembe. Kakor je marsikje vojska vsekala rane Marijini družbi, tako to tudi pri nas ni izostalo. Zaradi plesa je bilo 5 družbenk izključenih in 5 jih je prostovoljno izstopilo, ker se niso hotele ravnati po družbenih pravilih; 2 sta se

omozili; na novo pa je bilo tekom leta sprejetih 7. Danes šteje naša M. D. 78 udov in 2 gosta. — Vsi peteri odseki pravilno delujejo. — Skupnih sv. obhajil je bilo 27, posameznih pa nad 4000. Zasebnih molitvenih ur je bilo 28. Misijonski odsek je nabral za razne dobre namene skupaj 3380 K. Pevski odsek skrbi za petje pri mesečnih shodih, slovesnih sprejemih in pri prir. t'vah iger. Knjižnica ima 175 knjig. Abstinencijski odsek ima v I. stopnji 20 in v II. stopnji 28 udov. (Prav hvale vredno! Ured.) Druženke so uprizorile v tem letu dve igri: »Sv. Elizabeta« in »V prenočišču«. Čisti dobiček se je daroval za Rdeči križ in za spomenik naših padlih farnih vojakov; skupaj 300 kron.

**Semič.** Naj na kratko orišem delo naše dekliške Marijine družbe v preteklem letu. Bilo je precej živahno na zunaj. Ustanovili smo dva nova odseka, ki sta bila potrebna in ki doslej lepo delujeta: pevskega in misijonskega. Petje oskrbuje sedaj pri družbenih cerkvenih opravilih družba sama, kar je prav spodbudno in poživljajoče. Za sirote je družba odposlala 620 K in za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda čez 650 K. — V preteklem letu je družba izgubila 49 članic; umrlo jih je izredno veliko: 12, največ zaradi španske bolezni; omožili sta se 2; izstopili 2 in izbrisanih je bilo, največ zaradi plesa, 33. Sprejetih je bilo januarja 31 in decembra 27, tako da je družba narasla za 9 članic. — Od 15. do 18. decembra smo imele duhovne vaje, ki jih je vodil č. g. jezuit p. Žužek in ki naj bi zbudile iz mlačnosti in brezbriznosti tudi tiste, ki so še vedno v družbi le po imenu.

#### Spominjajte se umrlih!

Neža Hlupar, Semič.  
 Marija Šuštaršič, Semič.  
 Alojzija Kukar, Semič.  
 Ana Žagar, Semič.  
 Alojzija Rauh, Semič.  
 Neža Brunskole, Semič.  
 Marija Križe, Semič.  
 Terezija Grum, Dole pri Litiji.  
 Marija Jaklič, Dole pri Litiji.  
 Uršula Kovač, Dole pri Litiji.  
 Helena Medvešek, Dole pri Litiji.  
 Frančiška Medved, Dole pri Litiji.  
 Apolonija Povše, Dole pri Litiji.  
 Jožefa Savšek, Dole pri Litiji.  
 Marija Tavčar, Dole pri Litiji.  
 Marija Porenta, Breg.  
 Jerica Kotnik, Polzela.  
 Marija Kotnik, Polzela.  
 Antonija Kolšek, Polzela.  
 Jožefa Koklič, Gor. Kamnice.

Rozalija Mulec, Lanškovec.  
 Marija Jerman, Sv. Helena.  
 Marjeta Jerman, Sv. Helena.  
 Angela Godnjavec, Rodice pri Trebnjem.  
 Amalija Pekolj, Grič.  
 Marjeta Pekolj, Grič.  
 Anton Lešnjak, Horjul.  
 Marija Lešnjak, Horjul.  
 Roza Robič, Celje.  
 Alojzija Smodej, Celje.  
 Karolina Vrtič, Celje.  
 Elizabeta Planinc, Celje.  
 Jožefa Golob, Marija-Gradec.  
 Neža Smrtnik, Horjul.  
 Frančiška Končan, Horjul.  
 Ivana Rozman, Horjul.  
 Neža Slabe, Ljubljana.  
 Marija Lešnjak, Bevke.  
 Terezija Levstek, Brinovča.  
 Frančiška Oblak, Sv. Gregor.  
 Frančiška Bartol, Grebenje.  
 Ana Možina, Vogrče.  
 Marija Koman, Hajdina.  
 Ivanka Povšek, Sv. Helena.  
 Lipnikarjeva Cilka, Škale pri Velenju.  
 Francka Mravlak, Škale pri Velenju.  
 Cilka Mravlak, Škale pri Velenju.  
 Rudolf Stopič, Širje pri Zidanem mostu.  
 Marija Stopič, Širje pri Zidanem mostu.  
 Rozalija Golob, Širje pri Zidanem mostu.  
 Matilda Šraj, Prmskovo pri Litiji.  
 Jožefa Golob, Laški trg.  
 Alojzija Kočever, Križevska vas p. Metl.  
 Marija Pavlovič, Drašiči pri Metliki.  
 Jožefa Govednik, Metlika.  
 Marija Bučar, Metlika.  
 Neža Bezjak, Fram.  
 Marija Grajzar, Smlednik.  
 Marija Kuhar, Zdole.  
 Marija Obran, Sv. Marjeta.  
 Marija Herga, Sv. Marjeta.  
 Marija Lah, Sv. Marjeta.  
 Marija Kranjc, Sv. Marjeta.  
 Matilda Feichter, Malošče, Koroško.  
 Matilda Novak, Sv. Križ pri Slatini.  
 Marija Hajnšek, Sv. Križ pri Slatini.  
 Marija Bercko, Sv. Križ pri Slatini.  
 Marija Prešeren, Studence.  
 Marija Brumec, Studence.  
 Frančiška Sovič, Laporje.  
 Marija Majer, Laporje.  
 Kristina Ganzitti, Laporje.  
 Naj počivajo v miru!

#### V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Marijina družbenica za vredno prejetje sv. zakramentov in za dušni mir ter svojega dušnega vodnika v težavnih okolščinah. —

# Otmite nas! Poginjamo...

Obupen klic z Goriškega.

(Zadnji trenutek pred sklepom lista došlo.)

Odkar so Italijani zasedli naše kraje, nismo tu več videli »Bogoljuba«; sicer pa bi to tudi ne bilo preveč varno: saj so pred kratkim časom vklenili župana iz neke občine na Goriškem, ker so ga zalotili pri čitanju slovenskega, v Ljubljani izhajajočega lista.

Bog ve, ali se »Bogoljub« nas in naše grenko-žalostne usode kedaj spominja, ali o njej kaj piše in če piše, li dovolj povdarja grozovitost naše usode, li dovolj kliče nam na pomoč?

Tisočeri in tisočere bralke in bralci »Bogoljubovi«, se li zavedate neznonosti našega položaja, se li zavedate Ve in Vi tam gori vse neizrečene grozovitosti, ki jo ima v sebi le misel, da bi mi ostali stalno pod tujim jarmom, odrezana in od drevesa našega naroda odsekana veja, zapisana poginu v narodnem in verskem oziru...

Zato se obračamo tudi na Vas — saj se skušamo oprijeti vsake bilke, ki bi nas potapljaajoče se še pomagala rešiti...

Koliko javnih procesij, koliko javnih božjih služb, koliko prošnjih dni ste se že udeležili za našo rešitev? Ste že imeli v ta namen po vseh cerkvah celodnevno čiščenje sv. Rešnjega Telesa?

Marijine družbe! Koliko ste že ve storile za nas? Koliko devet-, tridnevnic, koliko sv. obhajil v ta namen darovale? Pomislite na tisoče in tisoče družbenic, ki so to, ki so kakor vse drugo namenjene poginu, če bomo od vas odtrgani.

Dekleta! V stari Avstriji ste zbirale podpise za Jugoslavijo, bile ste takrat na prvem mestu, kaj pa storite za nas sedaj, ko smo tu stokrat na slabšem, ali se za nas nič ne ganete? Agitirate li od hiše do hiše za nas, ali ponavljate svojim očetom in bratom dan na dan, da naj ne pozabijo, da biva tod toliko tisoč in tisoč sužnjev, ki so pa vendarle kri njihove krvi, da bivamo v suženjstvu in robstvu, kakršnega še ni bilo v teh krajih odkar tod bivajo živa bitja?

Dekleta in žene slovenske, ali boste todopustile?

Vi možje, slovenski in mladenci, čujte: Naš narod tu poginja. Še besede »Jugoslavija« ne smemo na glas

izgovoriti. In če le od daleč kdo kaj o njej zine, ga vtaknejo v zapor. Ječe se polnijo verige rožljajo, kakor živino gonijo naše ljudi v jetništvo, in vi — molčite? Smo vam še bratje?

Toliko slovesnih slavnostnih dni ste že z velikanskim hrupom praznovali v Jugoslaviji; ste pa li že imeli kak splošen žalni dan, ko bi v znak žalosti nad splošno nesrečo velikega dela našega naroda, ki se nahaja sedaj v pravi babilonski sužnosti, visele raz vaših hiš črne žalne zastave, bile v znak splošnega narodnega žalovanja zaprte vse trgovine, gostilne itd., počivalo vse delo, se vršili po mestih, trgih in vaseh žalni obhodi, dan, ko bi iz vseh cest, zborovanj in shodov orili iz vseh grl glasni klici ogorčenja, klici, ki bi ga slišali po celi Evropi, celem kulturnem svetu, klici glasni, ki bi klical nam na pomoč, klici, ki bi slovesno znova in znova protestirali, klici, ki bi celemu svetu dokazali, da si v resnici in zares ne daste kaj takega dopasti... Koliko ste že imeli takšnih dni splošne žalosti? In če še ne, morda jih vendarle priredite po vsej domovini.

Se li morda zanašate na nas? Ha, ne zanašajte se, mi ne moremo za svojo rešitev ničesar storiti. Voditelje vklepajo v verige sužnosti, ljudstvu pa se dobrikajo, skoro v vsaki vasi prirejajo plese, da bi ljudstvo omamili, s silo ali pa z vso mogočo zvitostjo silijo k tem prireditvam ljudi, posebno ženstvo, delijo razne darove, da, ko so se v neki občini hoteli tega odkrižati s pretvezo, da dekleta nimajo čevljev za ples, je bilo koj 40 parov novih čevljev tu; otroke vabijo, jim dajejo jesti mesa (sami pa po njihvah gnjilo repo rijejo ter šore glodajo). Započela je od njihove strani velikopotezna akcija.

In gorje, če bi kdo kaj rekel, na milost in nemilost bi jim bil izdan...

Vi ste pa prosti, ne recite, »da le mi ostanemo pod Jugoslavijo, kaj nam mari za one tam doli«, ne recite tega, ker vedite: če se to zgodi, da nas ne rešite, res je, poginemo mi, a po naših grobovih pridejo nekdam k vam, kopat vaše grobove...

Zato rešite nas, poginjamo, s tem rešite pogina sebe in svoje potomce...

Otmite nas! Molite za nas!





## Žetev je velika, delavcev pa malo.

Mat. 9, 37.

Pridača pri misijonski slovesnosti na sv. Treh Kraljev praznik v nunski cerkvi v Ljubljani.

O božiču imajo železnice mnogo popotnikov. Vsak hiti na svoj dom. Prazniki, dnevi veselja so tu, toda vsakdo čuti, da jih bo s popolnim veseljem užival le v sredi svoje družine. Kakšno veselje, ko se okrog jaslic zbere vsa družina: oče, mati, bratje in sestre! Če pa manjka pri jaslicah tudi samo enega, veselje ni več popolno. Kako žalostne praznike smo imeli zadnja štiri leta, ko so naši fantje in možje tudi v takih dnevih veselja morali zmrzovati, stradati in se klatiti tam zunaj po krvavih strelskih jarkih! In letos so zopet doma. Kako lep in srečen božič je obhajala zato letos marsikatera slovenska družina, po štirih letih zopet zbrana pri božičnih jaslicah!

In nekaj podobnega čuti te dni tudi naša mati, sv. Cerkev, ko nas, svoje otroke, zbira pri božičnih jaslicah: veliko vas je, srečni ste, odrešeni ste. Danes, na praznik sv. Treh Modrih se še posebej spominjamo, da so bili naši pradedje sicer pogani, da je pa tudi njim posijala zvezda z Jutrovega. Bog jim je poslal misijonarje, po katerih jih je privedel k sebi, k božičnim jaslicam. Toda prazniško veselje naše matere sv. Cerkve in naše danes ni popolno. Ko se spominjamo, da so tudi pogani poklicani k božičnim jaslicam, se nehote spomnimo, da še niso vsi pogani božji otroci, da, še niti polovica ne. 800 milijonov živi še na svetu ljudi, ki sedijo v temi in smrtni senci, ki nič ne vedo o Jezusu, nič o Mariji, nič ne znajo moliti, še nič ne

vedo o sv. Cerkvi, še nikoli niso videli katoliškega duhovnika, ki še nikoli niso obhajali Božiča. In zato nas danes opominja sv. Cerkev, da se v svoji sreči spominjamo nesreče poganov, da mislimo, kako bi nje rešili, zato je po želji sv. Cerkve danes misijonski praznik.

Tudi mi smo se zbrali tu, da ga praznujemo. V ta namen bomo premišljevali izmed mnogih misijonskih zadev posebno o eni stvari, in sicer o misijonskih poklicih in sicer predvsem o duhovniških.

Ves napredek misijonskega dela med pogani je odvisen predvsem od zadostnega števila duhovnikov misijonarjev.

Še celo v naših krajih, ki so že stoletja krščanski, je versko življenje zelo odvisno od duhovnikov. — Mislimo si župnijo, kamor bi zahajal duhovnik samo včasih, slučajno. Čeravno bi bili v taki župniji ljudje prej kdaj krščansko vzgojeni in dobro poučeni, bi vendar začelo v takem kraju pešati krščansko življenje, čednost, ljudje bi kmalu začeli opuščati molitev, božjo službo, sv. zakramente, in kmalu bi se naselile v tak kraj grde razvade, bi nastala grešna znanja in razmere in v nekaterih letih bi bila taka župnija bogopozabljena, njeno nadnaravno življenje mrtvo. — Poznam pa nasprotno župnijo, ki je bila več let zapuščena, fantje so ponočevali in so skoraj

ob vsakem žegnanju enega ubili, moške so popivali, dekleta živela lehkomiselnost, žene in matere pa jokale. Pa je prišel v župnijo skrben župnik, kmalu nato še goreč kaplan, pa sta prenovila cerkev, popravila oltarje, ustanovila Marijine družbe, pridigovala, spovedovala, in danes, po 15 letih, je tista župnija biser svoje škofije. Kakor je namreč naša duša tista, ki naše telesno življenje giblje in vzdržuje, tako podobno skrbi duhovnik za lepo nadnaravno življenje vernikov. Kristus giblje, krepi v naših dušah nadnaravno življenje. In nevidno, notranje vodstvo duš vrši On sam: On duše razsvetljuje, krepi, navdušuje, jih po glasu vesti svari itd. Toda zunanje vodstvo naših duš, kar je vidnega dela, sv. zakramenti, sv. daritev, razlaganje božje besede, to pa dela Kristus po duhovniku: z njegovimi rokami daruje, posvečuje, z njegovimi ustmi oznanja božjo besedo, govori sv. odvezo itd. Duhovnik nam preskrbi Kristusa, on vzdržuje zvezo naše duše s Kristusom. Zato pravijo duhovniku včasih »drugi Kristus«; če pa ni duhovnika, naše duše nimajo Kristusa. Zato je rekel Kristus svojim apostolom: »Kdor posluša vas, posluša mene.« »Vi ste luč sveta.« Vsaka beseda, ki pohiti s prižnice, je tvoji duši luč, solnčni žarek, ki posveti v tvoje življenje in ti pokaže pravo pot h Kristusu, k Bogu, tvojemu Stvarniku. Po duhovniku poučen veš za vsako svojo besedo, da, za vsako misel, ali je prava ali ni, ali tvoji duši koristi ali škoduje, vse je jasno, vse je svetlo. »Vi ste luč sveta.« In ravno te luči manjka poganom. Kjer ni luči, tam je tema. In o poganih pravi sv. pismo, da »sedijo v temi in smrtni senci«. »Sedijo«. Tisti, ki sedi, nikamor ne gre. S to besedo torej hoče reči prerok, da tudi poganom teko njihovi dnevi življenja z nezdržno naglico naprej, toda oni sedijo, nič ne delajo za svojo dušo, nobenega duševnega gibanja, življenja, nobenega napredovanja. Sedijo v temi, nič ne vedo o najvažnejših vprašanjih, kaj je smrt, kaj večnost,

kaj duša. Sedijo v smrtni senci greha, strasti, sovraštva, nasilja, nečistosti. Tema smrtna senca, ker ni luči. Kje je luč? Tudi katoliški duhovnik, misijonar, ti si luč sveta! Zato je prvo in glavno, kar pogani potrebuje: duhovnik, misijonar. Brez duhovnika si pravega misijona niti misliti ne moremo. Če bi nabrali še toliko misijonskih darov, če bi pokupili vse sužnje, če bi postavili v vsako pogansko selo prelepo cerkvico, jim kupili mašne plašče, kelihe itd., ne pomaga jim nič, če jim ne pošljemo tudi misijonarja. Dokler ni pri njih duhovnika, ni nadnaravnega življenja. Kakor hitro pa imajo duhovnika, je misijon ustanovljen, imajo sv. mašo, četudi pod milim nebom, imajo med seboj Jezusa, četudi v baraki, vojskujejo se zoper greh, trudijo za čednost, nadnaravno življenje se je v teh dušah začelo, rešeni so, zveličani bodo. Torej, če imajo pogani duhovnika, so, človeško govorjeno, rešeni; dokler ga nimajo, sedijo v temi in smrtni senci.

Misijoni, ki imajo zadostno število misijonarjev, napredujejo, če pa nastane preveliko pomanjkanje misijonarjev, celo propadejo. Zato je vprašanje misijonskih poklicev prvo in najvažnejše misijonsko vprašanje. In ravno v tem oziru imajo skoraj vsi misijoni največ težav. Poročila, ki prihajajo iz misijonov, so ravno v tej točki neizmerno žalostna. Poglejmo samo to ali ono! Predvsem je žalostno, da niti že spreobrnjeni pagani nimajo zadosti pastirjev.

(Dalje prih.)

### MISIJONSKA ZVEZA

se lepo zahvaljuje vsem prijateljem in pospeševalcem misijonov, zlasti pa razpečevalcem Misijonskega koledarja. To so predvsem gg. duhovniki in pridne članice Marijinih družb. Bilo je treba res veliko požrtvovalnosti, da se je v teh težavnih okoliščinah razpečalo 30.000 Koledarja. Vsi, ki ste to delali, ste neke vrste misijonarji. Ta trud ne bo brez velikega plačila. Bog daj stoternegal!

5. **Sreda. Sv. Peter Krstnik.** Popolni odpustek istim kakor 3. dan.

6. **Četrtek, prvi v mescu.** Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

7. **Petek, prvi v mescu.** Popolni odpustek: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnj. Telesa kakor včeraj.

8. **Sobota. Sv. Janez Matski.** Popolni odpustek udom bratovščine z belim škapulirjem, če v bratovski ali farni cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

13. **Četrtek.** Sv. ustanovitelji servitskega reda. Popolni odpustek istim kakor 3. dan.

19. **Sreda. Sv. Konrad Pijačenski.** Tretjerednikom popolni odpustek kakor 1. dan.

21. **Petek. Sv. Angela Mericija.** Popolni odpustek tretjerednikom kakor 1. dan.

22. **Sobota. Sv. Marjeta Kortonska.** Popolni odpustek istim kakor 3. dan.

23. **Nedelja. Zadnja v mescu.** Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

24. **Ponedeljek. Sv. Matija.** Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 2. dan.

26. **Sreda.** Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 6. dan.

## Darovi.

Za Vincencijev dom. Peronija Margareta, Jelše, 22 K 2 vin.; Tušar Marjeta, Jagršče, 10 K; zbirka Grilc A., Selo, 46 K; Pečar Antonija, Prešnica, 30 K 90 vin.; Godec Polona, Poljane nad Škofjo Loko, 12 K; Gregorec Ivana, Brdo, 10 K; Hudej Marjana, Šmihel, 41 K; Uršič Franja, Kamnik, 20 K; Zorman Anton, Praprotna Polica, 100 K; Brezar Joža, Praprotna Polica, 10 K; deklška Marijina družba Cerklje 232 K; Zupančič Jožefa, Loke, 30 K; Jeretina Antonija, Verholje, 11 K; Leskovec Neža, Gibina, 100 K; Narad Marija, Krško, 10 K; neimenovan po g. Tumpeju 102 K; Meglič Fr., Trst, 5 K; neimenovana po g. Goričanovi, Ljubljana, 25 K; Ogrizek Franc, župnik, Dramlje, 15 K; Verderber Martin, Vert, 5 K; neimenovana, Sv. Jurij ob Taboru, 8 K; Maver Katarina, Obloke, 3 K; Novak Anton, dekan, Črniče, 5 K; zbirka Dovč Franc, dijak, Malavas, 56 K; Benedičič Jakob, Črni vrh, 2 K; Ambrož Nežica, Komnovez, 10 K; zbirka iz Trbovelj po g. Zorku, misijonarju 246 K; zbirka Leskovšek Jera, Šibenik, 64 K 90 v.; neimenovana po g. ravnatelju Reech, Gradec, 12 K; zbirka gđc. Terlep, Gradec, 30 K; Pregelj Marija, Goče, 20 K; Vurkelec Jernej, župnik, št. Vid na Štaterskem, 10 K; Bahovec Micka, Zagradec, 20 K; Mehle Martin, Zagradec, 20 K; Zupančič Micka, Gatina, 2 K; Hren Katarina, Zagradec, 20 K; Rozman Marija, Zagradec, 10 K; družina Kastelčeva, Zagradec, 50 K; France in Ana Ahlin, Zagradec, 20 K; Ahlin Marija, Zagradec, 100 K; Novak Ivan.

Ljubljana, 12 K; zbirka neimenovane iz Ljubljane 8 K; dr. Marte Cugelj, Srijane, 200 K; Koželj Justa, zbirka, Podgrad, 40 K; Blas Marija, učenka, Vel. Vrh, 20 K; zbirka Pintarič Marija, Rigonce, 78 K; Hvalič Jožefa, Schönkirchen, 30 K; Bojkovič Lovro, Jelša, 10 K; Vrbovšek Marija, št. Rupert, 34 K; Lovrec Andrej, kaplan, Ljutomer, 125 K; Čudovan Marija, zbirka, Gorenja vas, 39 K 20 vin.; Jakšič Marija, Gaj, 30 K; Mihael Kovačič, Koprivnica, 100 K; Tomaž iz Mozirja, Korkarje, 7 K; Špenko Marija, Ljubljana, zbirka, 16 K; o. Lenart Vaupotič, župnik, Sv. Trojica v Halozah, 10 K; Koželj Neža, Sv. Trojica, 10 K; Lipovšek Florijan, Sv. Trojica, 4 K; umrli Kmetec Janez po g. župniku Bezenšku, Čadram, 100 K; Breskvar Frančiška, Volavljve, 37 K; ženska Marijina družba, Breznica, 20 K; Gradišnik Ana, Vel. Gorelce, 1 K; Leskošek Marija, Brezje, 10 K; Bobnič Amalija, Laška vas, 25 K; Bobnič Ana, Laška vas, 5 K; Bobnič Terezija, Laška vas, 8 K; neimenovan 1 K; po č. g. misijonarju Zorko, Celje, Sv. Jožef, 50 K; zbirka Habjanič Marija, Sovjak, 157 K 50 vin.; Čuš Ana, Podbeže, 10 K; Zajin Helena, št. Ili, 26 K 60 vin.; Zorc Ana, Jama, 5 K; Hentah Neža, Hajdoše, 16 K; Črne Frančiška, Fužine, 10 K; Kljun Marija, Prigorica, 10 K; Zorko Marija, Dobrava, 83 K; Žontar Lucija, Sv. Duh, 25 K; Gabruč Uršula, Sv. Jakob v Rožu, 2 K; Žuran Ana, zbirka, Mala Varnica, 22 K; družina Treven, Lanišče, 14 K; zbirka Mole Terezija, Studenčice, 74 K; Tavčar Marija, Sv. Lenart, 15 K; Perga Jožef, 20 K; Grubin Neža, Tekačevo, 100 K; Hribar Fran, Okič, 20 K; Kodrič Jožef, kaplan, Šmartin, 10 K; Peternel Ana, Davča, 50 K; Ražun Matej, župnik, št. Jakob v Rožu, 5 K; Pavšič Jožefa, Lazec, 55 K; Jakelj Valentin, župnik, Lahoviče, 10 K; Gabrc Marija, Svetinja, 160 K; Bahovec Terezija, Zagradec, 20 K; Javšovec Franc, superior, Celje, 30 K.

Za Elizabetno otroško bolnišnico, Šarabon A., Ljubljana, 30 K; Mencinger, trgovec, Ljubljana, 10 K; dr. Ivan Tavčar, župan ljubljanski, 50 K; Knez J., trgovec, Ljubljana, 50 K; Dermastia Karel, Ljubljana, 10 K; Magdič Pavel, trgovec, Ljubljana, 50 K; Josip in Tinca Olup, Ljubljana, 200 K; Vodnik Alojzij, Ljubljana, 10 K; Kos Matevž, Leskova, 10 K; K. A. Kregar, Ljubljana, 60 K; Marolt Jernej, Sv. Križ pri Kostanjevici, 50 K; Planinšek Karl, trgovec, Ljubljana, 10 K; Marija pl. Bleiweis Trsteniška 10 K; Horvat Urban, Novo mesto, 10 K; Žibert Ana, trgovka, Ljubljana, 60 K; Anton Mrkun, župnik, Homec, 10 K.

Za Misijonsko zvezo ali Misijonišče: A. Utemeljitelji: 16. Hladnik Janez, župnik, 1000 K; 17. Dekliška Marijina družba v Škofji Loki 1000 K. — B. Ustanovniki: 124. Koren Amalija, Budanje, 300 K; 125. Ukmar Marija, Sanabor, 300 K; 126. Kremžar Neža, št. Vid, 200 K; 127. Neimenovana, Začorje, 200 K; 128. Zelenik Franc, Prvenci, 200 K; 129. Cajhen Katarina, Kranj, 200 K; 130. Justin Katarina, Koroška Bela, 200 K; 131. Štrukelj Franc, Grahovo ob Bači, 200 K; 132. Družba Marije Milostljive v Trstu 255 K. — C. Zbirke: Holcman Vincencij, kaplan, Laški trg, 100 K; neimenovana, Ljubljana, 59 K 10 vin.; Grmek Alfonz, Trst, 25 K 40 vin.; neimenovana, Ljubljana, 12 K; — D. Po g. Zorku, misijonarju, Sv. Jožef nad Celjem, 100 K; Lončar Marija, 73 K; Čopar Anton, Vel. Kostivnica, 50 K; Klopčič Anton, Moravče, 50 K; Marijina družba Cirkovce 50 K; neimenovana, Ljubljana, 35 K; neimenovana, Ljubljana, 25 K; Ciril Grmek in Pečan Stanislav, Trst, 20 K 40 vin.; Tomazič Jožefa, Budanje, 20 K; Perger Jožef, 20 K; neimenovan 17 K; Jožef Primožič, Königsberg, 26 K; Jarc Marija, Trebelno, 10 K; Leskovec Frančiška 10 K;

Suhodolc Marijana 10 K; Rozman Frančiška 10 K; neimenovana 10 K; R. D. 10 K; Petek Franc 5 K; neimenovana 4 K; Martinčič Frančiška 4 K 20 vin.; Kalmekar Jožefa, Podbrdo ob Bači, 54 K; zbirka Jeronim Alojzija, Mala Mislinja, 52 K 60 vin.; neimenovana 50 K; zbirka Kristan Jerca, Vel. Mislinja, 49 K 40 vin.; zbirka Sinnreich Francka, Vel. Mislinja, 40 K; zbirka Kokolj Ivanka, Razborca, 31 K; Verdnik Lucija, Loznice, 30 K; Soukop Ivan, župnik, Stara Oselica, 30 K; Pavlin Mihael, Naklo, 25 K; Bulovec Marija, Mlebce, 20 K; Klobučar Andrej, Sadinjavas, 20 K; Učin Josipina, Reka, 20 K; samostanska dekliska šola D. N. D., Šmihel, 65 K; Vrščaj Ana, Butoraj, 26 K 50 vin.; Blažič Marija, Ljutomer, 12 K; neimenovan, Ljubljana, 8

kron; Marija in Frančiška Kobal, Sanabor, 5 K; neimenovana, št. Vid na Dolenjskem, 2 K; Serafina, št. Vid n. Dol., 2 K; Pfajfar Antonija, št. Vid, 2 K; Učakar Fr., kaplan, Žiri, 42 K 20 v.; Antončič Marija, št. Vid pri Zaticini, 40 K; po Andreju Tumpej, C. M., Ljubljana, 20 K; Ivančič Amalija, Ljubljana, 15 K 90 vin.; Zevnik Ivana, Mavčiče, 10 K; Hren Marija, Prigorica, 8 K; dve neimenovani po g. Martinu Avšič, Sv. Križ pri Rogški Slatini, 6 K; Skvarč Fran, Kubed, 4 K; Neimenovana 2 K; Gabrovšek Fr., kaplan, Trebnje, 6 K; Štrajhar kaplan, št. Rupert, 4 K; vlč. g. Franc Javšovec Celje, 1000 K; dekliska Marijina družba v Prečini 200 K; dekliska Marijina družba pri Sv. Lenartu v Slov. gor. 200 K.

## Hčere dobrih družin

katere imajo samostanski poklic in se hočejo posvetiti božjemu Srcu Jezusovemu ter vzgoji ubogih zapuščenih otrok v misijonu v tu- in inozemstvu, se sprejmejo v karmeličanski samostan pod naslovom:

**Karmeličanke božjega Srca Jezusovega Zagreb, Zaverska cesta 31, Hrvatsko.**



**10 vinarjev**

za dopisnico Vas stane moj cenik, ki se Vam pošlje na zahtevo zastoj. C. in kr. dvorni založnik **JAN KONRAD**, razpošiljalnica, **Brux št. 1994, Češko.** — I. britev iz srebro-jekla K 7—, 9—, 11—. Varnostni brivski aparati ponikljani K 7-50, dvorezna rezervna rezila tuc. 12 K., lase- in bradostrižniki K 26—, 28—. Pošilja se po povzetju ali predplačilu. Zamena dovoljena : : : ali denar nazaj. : : :

# Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

**3 1/4 %**

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 3 krone 25 vinarjev na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago poštne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1918 nad 40 milijonov kron.

**„Ljudska posojilnica“ stoji pod neposrednim državnim nadzorstvom.**